

PROSTOR

Leden, únor 2019

Za svůj brilantní výkon si Komorní smyčcový orchestr vysloužil dlouhý potlesk ve stoje

*Sólisté Zuzana Puchelová, Milan Šauša Milan - housle, jako host člen České filharmonie kontrabasista Pavel Nejtka (bratr violoncellisty MUDr. Petra Nejtka)
Na koncertu vystoupila i dcera violoncellistky Jany Legat - flétnistka Sofie Legat, která zahrála koncert pro zobcovou flétnu od A. Vivaldiho.*

Tradice vánočních koncertů Komorního smyčcového orchestru sahá hluboko do minulosti. Orchester jako takový založil bývalý učitel ZUŠ Cheb a pozdější ředitel ZUŠ Roberta Schumanna v Aši pan Miroslav Pešek v roce 1983, a od té doby se konají vždy dvakrát ročně dva koncerty určené široké veřejnosti. Jeden z nich je jarní a zvláště oblíbený je potom koncert vánoční. Ten zatím v řadě poslední se konal 26. prosince 2018 v obrazárně Chebského muzea.

Více str. 2

OHŇOSTROJ

Byl chladný a zimní podvečer. Vločky padaly z vysoka z mraků a kraj pokryl bělostný třpytivý sněh. Bylo to po dlouhé době, kdy sněžilo. Okna zamrzala a v krbu praskal oheň. Byl Nový rok a pro mě už začínal být výjimečný, protože jsem si oblékala svůj oblíbený dlouhý kabát a chystala jsem se ven.

Pro mě to bylo něco zvláštního, nikdy jsem prvního ledna nikam nešla až na to, že jsem přešla ulici ke svým rodičům. S nimi a se zbytkem své rodiny jsem trávila celé svátky. Celý život jsem byla spíš člověk, který je raději sám a se svou rodinou. Dalo by se říct, že jsem neměla ani tolik jiných možností. Tenhle rok mělo být ale všechno jinak. Pozvala mě má kamarádka, abych šla s ní a s pár jejími přáteli na novoroční slavnost, která se každoročně konala první den v roce v našem městě. Já tam byla naposledy jako malá, a to mě to tam nebavilo. Čekání na ohňostroj bylo moc dlouhé, a když už byl ohňostroj, tak mi byla za tu dobu kvůli větru zima. Ohňostroj taky trval dlouho, a to mě prostě nebavilo.

Zavřela jsem za sebou dveře a nasála do plic chladný vzduch. Byla jsem nadšená z něčeho nového a tohle byl jen první krok v novém roce, který jsem si chtěla opravdu užít. Chtěla jsem svůj dosavadní, trochu nudný, život změnit. Chtěla jsem poznat nové lidi, zažít nové věci a vyzkoušet něco, na co bych se minulý rok je stěží bála i pomyslet...

Pokračování na straně 2

Za svůj brilantní výkon si vysloužil Komorní smyčcový orchestr dlouhý potlesk ve stoje

Dokončení

Po tragickém odchodu pana Miroslava Peška převzala řízení orchestru jeho dcera, učitelka ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně paní Zuzana Puchelová, která stojí v jeho čele dodnes.

Za 35 let existence se v řadách orchestru vystřídala řada hudebníků, přesto je však několik členů, kteří jsou jeho stálicemi, to jest jsou jeho členy od doby zrodu do současnosti. Kromě paní Zuzany Puchelové (housle) jsou to dále Miloslava Vaníčková (viola), Michal Karas (viola) a Petr Nejtek (violoncello).

Vánočním koncertem v Chebském muzeu si opravdu vynikajícími uměleckými výkony všichni, hudebníci i posluchači, připomenuli a oslavili 35. narozeniny orchestru. Velký ohlas měla úprava Bolera Maurice Ravela právě pro Komorní smyčcový orchestr, kdy gradace upravené skladby měla stejný účín jako originál. To a další výkony sólistů, jako například mladé Sofie Legat, která v tomto roce bude maturovat na gymnasium v Tirschenreuthu, ale zejména pak strhující vystoupení hosta, člena České filharmonie, kontrabasisty Pavla Nejtky (bratra Petra Nejtky) si vysloužily dlouhotrvající potlesk ve stoje koncertem nadšeného publika.

V hazlovském nově otevřeném “kulturáku” se představily místní děti – žáci ZUŠ Fratiškovy Lázně

Ještě se vraťme na chvíli do předvánočního čsu., kdy se žáci, kteří dojíždějí na ZUŠ Járy Cimrmana do Františkových Lázní představili pěkným koncertem svým rodičům prarodičům, známým a sousedům, zkrátka “Hazlovákům” .

Spolu s paní starostkou Lenkou Dvořákovou je přivítalo velice pěkné prostředí nového multifunkčního kulturního zařízení, který obec vybudovala přestavbou z bývalé a již dlouho nevyužívané školní tělocvičny (ta byla vystavěna nová, v sousedství školy).

Vystoupení se svými žáky připravili tito učitelé ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně, a to paní Zdeňka Horská, pan Vladimír Hrnko, pan Jan Kovář, paní Soňa Kozákové a paní Dana Stará.

Kromě kytarového souboru (koledy) a Cimrman Brass Bandu (filmové melodie) se na koncertu představilo ještě celkem 9 z sólových hráčů. Koncert uvedla starostka obce Lenka Dvořáková.. Možná tímto koncertem byl položen základní kámen nové tradici.

OHŇOSTROJ

Dokončení ze str. 1

Kolem mě procházeli lidé zabalení v zimních bundách, že jim nebyla vidět ani špička nosu a všichni pospíchali ke kostelu, kde se konala slavnost. I já přidala na kroku a brzy jsem se střetla se svou kamarádkou, která mě přemluvila jít sem. Seznámila jsem se se zbytkem její partičky. Bylo nás teď šest přátel, tři holky a tři kluci. Nikdy jsem to nečekala, ale bavila jsem se. Byla opravdu zábava a já chvíli litovala, že jsem se o to všechny ty roky připravovala,

Hebké sněhové vločky mi dopadaly na chladem zruřovělou tvář a dlaně mi zahříval kelímek horkého borůvkového svařáku. Bavila jsem se snad tak jako nikdy. Na malém náměstíčku u kostela prodejci rozestavili několik stánků s jídlem, ale taky s různými poutními atrakcemi. Kluci nám každé vystřelili květinu a potom jsme si se smíchem všichni zaházeli míčky na plechovky. Do téhle parádní zimní kulisy hrála kapela.

Dřív mi to připadalo jako nekonečné hodiny. Čekalo se na ohňostroj opravdu dlouho, ale teď jsem se ani nenadála a na kostelních hodinách odbíjela sedmá hodina. Nebe bylo černé, hvězdy nebyly moc vidět. Byla jsem opravdu natěšená, protože každou chvíli to ohnivě divadlo mělo začít. Skutečně, najednou to bylo tady. K nebi vystřelila první rachejtla, vylétla k obloze plnou rychlostí. Vysoko nahoře se ve vteřině a s ohromnou ranou rozprskla na další miliony zlatavých světýlek. A po ná jako střely následovaly další. A další. Zářící barevný ohňostroj se rozzářil pestrými světly a svítil nad městem. Střídala se rána za ranou. Byla jsem z toho unešená a opravdu se mi to líbilo.

Všichni jsme tam stáli u toho kostela s hlavou obrácenou k nebesům, ze kterých na nás padal zlatavý déšť, který se ale nikdy země nedotkl.

Každý z nás mlčel, byla to poslední chvíle, kdy se mohl člověk ohlédnout za starým rokem a říct si, co v něm bylo dobré a co špatné, a z toho špatného se ponaučit. Byla to chvíle, kdy si člověk mohl sám sobě dát novoroční předsevzetí. Všichni víme, že stejně často skončí dřív nebo později v koši a zapomenutí, a zdají se nám tím pádem zbytečná. Ale ne, nejsou. Každý se nad sebou, ale i nad novým rokem může hluboce zamyslet a popřemýšlet, co by udělal—a co udělal—jinak.

Nový rok přinášel nové možnosti a já hodlala každou možnost využít, tak jako by měl každý.

Kateřina Stárková

Úspěchy našich žáků ve školním roce 2018/2019

V minulém vánočním Prostoru jsme představili úspěšné tanečnice ze třídy paní učitelky Dagmar DUSOVÉ (dívky Natálie Dingová, Lucie Jandová, Kristina Kůtková, Klára Nesvarbová, Julie Steinke a Kamila Strachotová vytančily **skvěle 1. místo v taneční soutěži Mia League Cheb**) a také zpěvačky ze třídy paní učitelky Soni LEŠKOVÉ (1. místo v krajském kole pěvecké soutěže Březovský lístek s postupem do celostátního kola v Praze—Adam Valenta a Duo Klam: Adam Valenta a Klára Nesvarbová).

Na celostátní pěvecké soutěži Folkly Tonk Praha zázářilo Duo Klam. Na snímku Adam a Klára v doprovodu učitelů, paní Soni Leškové a pana Vladimíra Hrinka (hudební doprovod).

K těmto úspěchům přibýly další. Zůstaňme u našich zpěvaček a zpěváků ze třídy paní učitelky Soni LEŠKOVÉ.

Ve finále celostátní pěvecké soutěže Karlovarský hlas konaném 1. 12. 2018

získala za svůj výkon

Kristína KÚTKOVÁ krásné 1. místo a k tomu obdržela také ještě Cenu diváků.

V krajském kole pěvecké soutěže Karlovarský skřivánek, která se konala 11. 2. 2019

si velmi dobře vedla

Kamila ŽIBRICKÁ, která obsadila třetí místo.

V celostátním kole soutěže Folkly Tonk Praha dne 1. února 2019

doslova zazářilo

DUO KLAM

Adam VALENTA a Klára NESVARBOVÁ.
Byli první!!!

Snímek byl pořízen v tanečního sálu naší školy na vyhodnocení dětské soutěže, kategorie ZUŠ v rámci Literárních Františkových Lázních 2018.

Pěknými úspěchy se může pochlubit i oddělení tvůrčího psaní.

V literární soutěži pro děti, kategorie ZUŠ, v rámci **Literárních Františkových Lázní 2018** byly rozděleny ceny takto:

1. místo Kateřina STÁRKOVÁ
2. místo NGUYEN Thi Dieu Linh
3. místo Ladislav SUDEK

Čestné uznání: LE Hoang Hoa Mai

Cena poroty: Lenka DUONG

Postup do celostátního finále literární soutěže Komenský a my v Bradýse nad Orlicí,

které proběhne koncem v března 2019 za výsledky z krajského kola získaly

LE Hoang Hoa Mai a

NGUYEN Thi Dieu Linh

Třídu vede paní učitelka Jaroslava RYMEŠOVÁ

A teď k výsledkům zatím okresních kol soutěží ZUŠ mladých hudebníků.

Okresní kolo soutěže ZUŠ ve hře na EKN (elektronické klávesové nástroje),

**Sokolov,
7. 2. 2019**

Matyáš KOUDELKA- 1. místo s postupem

Jan Martin THEISS -1. místo s postupem

Oba tito žáci jsou ze třídy pana učitele Vladimíra HRINKA

Nejvyšší ocenění v okresním kole soutěže ZUŠ ve hře na akordeon patřila jak jednotlivým akordeonistům Maxovi, Mikulášovi a Štěpánovi, tak i všem dohromady, kdy zvítězili ještě jako akordeonové trio...

**Okresní kolo soutěže ZUŠ ve hře na akordeon,
Františkovy Lázně,
8. 2. 2018**

Vítězství patřila těmto našim žákům:

Maxmilián KORČÁK - 1. místo s postupem
Mikuláš CHOVANEC - 1. místo s postupem
Štěpán PLACHÝ - 1. místo s postupem
Mikuláš CHOVANEC, Matyáš TÚMA, Štěpán PLACHÝ, akordeonové trio - 1. místo s postupem

Všichni ocenění žáci jsou ze třídy pana učitele Bohumila POLÍVKY

Záběr je z okresního kola soutěže ZUŠ v komorní hře žesťových dechových nástrojů... Také v této soutěži byli naši žáci velmi úspěšní.

**Okresní kolo soutěže ZUŠ, komorní hra
žesťových dechových nástrojů,
Mariánské Lázně,
13. 2. 2019**

Prvenství ve svých kategoriích vybojovali:

Eva KOLÁŘOVÁ, Beáta BRANŽOVSKÁ -
trumpetové duo, 1. místo s postupem

Adam KOTAL, Jaroslav LEHOCZKY,
Vítek NOVOTNÝ - trumpetové trio,
1. místo s postupem

Adam VALENTA, Michal CHOVANEC -
trumpetové duo, 1. místo s postupem, absolutní
vítěz

Tito žáci třídy pana učitele Jana KOVÁŘE

Žesťový Cimrnonet - 1. místo s postupem.
Žáci souboru jsou ze třídy pana učitele Roberta
ŘÍŠSKÉHO

Soutěž ZUŠ v komorní hře dřevěných dechových nástrojů pět patřila žákům ZUŠ Járy Cimrmana. Závěrečný pozdrav všech soutěžících... Všec

**Okresní kolo soutěže ZUŠ v komorní hře
dřevěných dechových nástrojů,
Cheb,
15. 2. 2019**

V této soutěži excelovali:

Anna OSLOVIČOVÁ, Kristýna ŘÍŠSKÁ -
klarinetové duo, 1. místo s postupem

Petr JELÍNEK, Mária OSLOVIČOVÁ -
saxofonové duo, 1. místo s postupem

Tito jmenovaní žáci jsou ze třídy pana učitele Lukáše BÖHMA.

Na Střední odbornou školu propagační a multimediální tvorby Praha byla na základě úspěšně složených zkoušek přijata naše žákyně Marie JAROŠOVÁ, která je ze třídy paní učitelky Simony JANKU a pana učitele Dana ČERNÉHO.

Připravují se pilně na společné vystoupení s Českou filharmonií

Naši žáci byli vybráni a od 5. ledna letošního roku nacvičují repertoár na Společný koncert žáků ZUŠ a členů České filharmonie, který se bude konat 16.6. v pražském Rudolfinu.

Podle rozpisu zkoušek se scházejí každý měsíc v Rudolfinu.

Tento druhý březnový víkend je čeká víkendové soustředění a v červnu před vlastním koncertem budou vybraní žáci absolvovat ještě týdenní soustředění.

Fotografie byly pořízeny na první dělené zkoušce dne 5. ledna 2019.

Těmi, kdo se připravují na společný koncert jsou v letošním roce žáci Petr BŘEŇ, - tuba. Petr je žákem pana učitele Bohumila Polívky. Jonatan GANGUR, - kontrabas - Tento žák je rovněž ze třídy pana učitele Bohumila Polívky a v neposlední řadě je to Jan ŠMRHA, - pozoun - žák pana učitele Roberta ŘÍŠSKÉHO.

Začal druhý semestr Akademie pro seniory

Následující fotografie jsou ze zahájení 2. semestru Akademie pro seniory na ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně. Zapsaným seniorům na slavnostním uvítání zahráli žáci školy na ty nástroje, které si senioři vybrali ke studiu. Toto velmi pěkné zahájení se uskutečnilo dne 4. února 2019 v 18 hod. v sále naší ZUŠ Jára Cimrmana.

Škola mých snů

Škola, kterou bych chtěla navštěvovat, je mezinárodní gymnázium, kde se předměty učí v angličtině a není na ní povinná maturita z češtiny.

Vždycky mě fascinovalo nosit uniformu do školy. Ale ne takové zastaralé uniformy, které se tu nosily za komunistů. Mám na mysli ty roztomilé námořnické šaty, které se často nosí v Japonsku.

A bylo by výhodné, pokud by školní rok byl rozdělen na 3 semestry. Protože pak bychom nemuseli čekat dlouho na prázdniny.

A ještě něco ohledně rozvrhu: Vždycky jsem si přála učit se denně od 10 hodin, protože učit se od 8 hodin od rána a k tomu mít odpoledky je vážně namáhavé, protože polovina třídy vždy při odpoledních hodinách spí. Nebo co říkáte na to, mít třeba školu v noci – nezní to lákavě? Přes den bychom mohli spát a až večer jít do školy. A bylo by i krásné mít zájmové kluby, kde bychom mohli trávit čas.

Tak to jsou mé sny o škole.

Mika Le

Je to tak jednoduchý pojem, který se napíše pouhými šesti písmeny, ale za těmi písmeny spojených v jedno slovo se ukrývá obrovský význam.

Nakonec, když o tom uvažujete, je to docela složitá věc, protože každý ten význam vnímá každý z nás nějak jinak. Každý máme jinou rodinu a někdo ji nemá vůbec, proto u každého slovo rodina vyvolává jiné představy.

Představte si dítě, které nemá žádnou. Každou noc uléhá do postele v dětském domově bez utišujícího pocitu, že někdo ve vedlejší místnosti je a myslí na něj ve svém srdci. Nikoho nemá a je samo. Pak je tu člověk, který sice rodinu má, ale takovou, že mu na něm nezáleží. Rodině je naprosto ukradené, co dítě dělá, nejeví žádný zájem a nejraději se jen hádají mezi sebou. Kdo z nich má víc?

Je horší pocit nikoho nemít a žít s tím, že se nikdy nebudu moc někomu svěřit, vědět, že nikdy nepocítím to láskyplné objetí, aneb je horší mít sice rodinu, ale zato vědět, že se na ně nikdy obrátit nemůžu, že nikdy nebudu mít podporu?

Asi je horší mít rodinu a vědět, že je nezajímám, protože dítě bez rodičů vyroste a nejspíš si bude chtít založit svou rodinu, aby nebyl už tak sám a bude se ke svým dětem chovat tak láskyplně, aby nikdy nepocítily ten pocit samoty. Za to dítě, které celé dětství prožilo na nenávisném poli, to bude mít jinak. Co si z toho odnese? Možná si bude chtít taky založit rodinu a vychovávat své děti v přesném opaku, než bylo ono samo, bude chtít být úplně jiné než jeho rodiče, ale co když vůbec rodinu mít nebudu. Co když už ji vůbec nebude chtít? Co když ho nenávisné chování rodičů odsoudí tak, že se mu změní celý pohled na svět. Pak může přijít ještě horší možnost a to, že si pořídí rodinu a bude se k dětem chovat úplně stejně, jako se chovali jeho rodiče k němu, bez zájmu a bez lásky.

Každá rodina je složitá a nedá se říct, že by byla nějaká jenom a jenom dobrá a perfektní a jiná zase jenom a naprosto hrozná. Neexistuje perfektní rodina, ale to neznamená, že všichni žijeme v příšerných rodinách. Záleží na vzájemné lásce mezi lidmi a na tom, aby každému na každém z jeho blízkých záleželo, protože rodinu dělají lidé, a je hezké je mít.

Kateřina Stárková

Zimní slunce

Zima

Řekl bych že mám rád zimu a hlavně sněh, jenže není skoro žádný sněh a zima taky skoro ne. Tož je docela smutné, hlavně když už jsi nemůže postavit sněhuláka. Vždy jsem miloval zimu, protože v lese bylo tolik sněhu a s babičkou a dědou jsme mohli se koulovat, bobovat a obecně blbnout. Jenže kvůli tomu že není sněh a taky že v zimních měsících píšeme hodně písemek a nic s toho, co jsem dřív dělal, teď nestíhám.

Ladislav Sudek

Vločka

Je těžký život vločky. Na začátku je to pouhá kapička vody, která čeká v mraku na svůj čas. Mrak je jako rodinné hnízdečko, které je sice krásné, pohodlné a měkoučké, ale tak jako každý pták i kapka vody musí dospět a opustit rodinné hnízda společně s tisícem dalších sourozenců, kteří jsou na chlup stejní jako ona.

Někdy dospívání kapek je dlouhé, protože mrak se pohybuje po světě sem a tam a pořád se nemůže rozhodnout, kde se má usadit a kde má své děti vypustit do světa. Nikomu ani nepomáhá vítr, který sebou často v kufrech nese chlad a zimu. Místo toho, aby si kapky libovaly v krásném nadýchaném pokoji a hrály si, tak je jim zima.

Chvějí se a třesou se zimou. Každá je stažená v klubíčku, ale nezmůže nic, aby se zahřála. Zima prolézá každou částí jejího těla a najednou její průhledné tělíčko začíná nabývat barvy. Prsty jí začínají bělat a ona to nemůže zastavit. Možná se jí to ze začátku nelíbí, nejspíš doufá a věří, že brzy přijde zase teplo a ona bude moct vylézt z hnízda, tak jak přišla na svět.

Mrak se ale najednou zastaví. Vždycky je to tak nečekané, nikdo se totiž neptá, jestli se tady kapkám líbí, jestli chtějí spadnout nad lesem nebo městem. Mrak je pevně ukotvený nad místem, který si vybral. Všechny kapky do jedné už jsou celé bílé a všechny stojí na kraji a rozmýšlejí se, jestli mají skočit. Je to jako letadlo, z kterého mají padat parašutisti.

Nikdo nemá na výběr a nikdo nemůže zůstat v hnízdě, všichni musí pryč vylétnout. A tak před kapkami stojí jejich poslední krok. Uteklo to rychle a ony už to nejsou kapky, podívají se na sebe a vidí, že už jsou dávno jiné. Jsou bílé, a i když se jim to na začátku nelíbilo a trpěly, tak už netrpí, je jim dobře a dochází jim,

že jsou vlastně nádherné. Jejich podoba je úplně jiná, ale něčím kouzelná. Alespoň jsou vidět a neodráží se na nich jen obraz něčeho jiného. Jsou to ony, takhle opravdu vypadají, proto se nebojí a odhodlaně skočí.

Čekaly, že budou padat volným pádem bez jakéhokoliv brzdění, jenže i tohle je překvapí. Jejich ostré a různě tvarované šaty, které jsou titěrné jako ony samy, tak fungují jako padák a ony se jen pomalu snášejí z vysoké výšky k zemi. Každá má jiné šatičky a každá je jedinečná. Je to až kouzelné, jak byly předtím na vlas stejné a teď se každá může pyšnit svou jedinečností. Mají tu možnost vidět svět z takové výšky, jako málo kdo. Právě v tu chvíli nadešel jejich čas a ony si říkají, proč se mají pouze snášet na zem, když mají tolika možností, jejich život přeci nemůže být tak jednoduchý a jednotvárný, když se tak změnilo.

Neváhají a všech možností využijí. Naskočí na mrazivý větřík, který je popostrčí v pohybu a ony se roztančí. Jsou jako malé baletky s bělostnou kůží a bílými šaty, které se začnou třpytit na paprscích slunce. Tančí a každou piruetou si je jistější, je to její první a poslední vystoupení, musí ze sebe vydat všechno, aby byla nádherná a brala dech. Sem tam do sebe některé narazí, a tak tančí spolu, aby byly silnější.

Jsou nádherné. Blyškají se a třpytí se a vypadá to jako by bez úsilí jen poletovaly ve vzduchu, jako by to byl jejich talent, tančení mají v krvi. Konečná árie eskaluje. Kapky, z kterých se staly krásné princezny tanečnice s třpytivými korunkami, už pod sebou vidí zemi. Už jsou u konce, a jak jejich hudba pomalu dohrává a slábne, ony s ní zpomalují a už se jen pohubují ve své trase. Snášejí se dlouho a tak plouživě, žádná z nich nechce, aby to skončilo. Vždyť si to tak užívaly. Nikdy netušily, co v nich je, jak jsou krásné a kouzelné. Chce se předvést ještě víc, protože si jich snad nikdo nevšímá.

Takhle to přeci dopadnout nemá, jenže ono to tak často dopadá. Vločka nemůže zastavit svou cestu, nemůže se vrátit zpátky nahoru a dát si to celé ještě jednou znovu. Spadne. Dotkne se na zemi a zůstane tam ležet mezi svými sourozenci, kteří byli rychlejší. Může jen zespod pozorovat své krásné sestřičky, které vyskočily z hnízda o trochu později, jak i ony mají před sebou poslední piruetu.

Je to nevděčný konec. Zasloužily by si alespoň o trochu lepší, ale ony to změnit nemohou. Dostávají se ze sebe všechno, i přes nepřízeň osudu, který jim nakonec připadá naopak jako výhra, jenže ona to žádná výhra není. Jsou krásné, bílé, třpytivé, jsou vidět, a přesto každý dělá, že je nevidí. Nikdo si jich nevšímá, anebo si dokonce lidi stěžují, že je zase zima. Tohle přeci není hezké.

Člověk by se měl alespoň na malou chvílku zastavit, přestat se chumlat do své šály a zvednout svou hlavu jen o trochu výš, aby mohl spatřit tu třpytivou uklidňující krásu. Může se pokochat uměním vloček, protože nikdo neumí padat s takovou noblesou a elegancí a přesto do toho dávat celé své srdce, celý svůj život. Vždyť jen pouhý úsměv jim stačí jako poděkování, jako potlesk za jejich vystoupení a jako znak úcty, protože jejich vystoupením a rozletem z hnízda život končí.

Kateřina Stárková

Můj pokoj žije

Já jsem už v době, kdy vše, na co jsem věřil, mi bylo vysvětleno že to neexistuje. Ale v jedno přesto pořád věřím. A tím je to, že můj pokoj žije, když tam nejsem. Problém ovšem je v tom, že je to takové nezdravé věření. Kdybych o tom totiž někomu řekl, tak by mi odpověděl, že jsem paranoik. Jenomže já vím svoje. Toto je jeden z případů, který se dá považovat za bláznovství, podobně jako se někteří lidé snaží ulovit ufouny.

Když už jsem vážně nevěděl co dělat, schoval jsem do pokoje kamery. Ale z nějakého nepochopitelného důvodu se nehýbaly. Nic neukázaly a já nepřišel na to, proč. Pak jsem si řekl, že to prostě vzdám. Ale co se nestalo. Jakkmile jsem se vrátil ze školy, běžím do pokoje. Prudce otevřu dveře... NIC. Jenže pak zas odejdu pro zbytek věcí a vrátím se zpět. A co nevidím? Asi čtyři moje plyšové hračky si povídají a kritizují můj nejhezčí Minecraft Story mode plakat. Když na ně promluví, tak nezmrznou. Jen se otočí a řeknou naráz jako jedním hlasem: „Je čas“. Já nevěděl na co, ale napadl mě oběd, protože jsem měl už hrozný hlad. Pak ale zase řekli takovým jakoby dutým hlasem: „Je čas“.

Pořád jsem nechápal a jen koukal na ně takovým tím tázavým pohledem zatímco můj plyšový králík visel na šňůrce u balónku a kroužil okolo mé hlavy. Když už se to opakovalo asi po šesté, tak už byl skutečně čas na oběd. Dostal jsem prvotřídní svíčkovou omáčku s knedlíky a s brusinkami (vůbec to není důležité, jen jsem se chtěl chvástat). Když jsem se vrátil zpátky do pokoje, tak už ty hračky zase ležely, tam kde a nehýbaly se. Přitom ale bylo slyšet, že pořád opakovaly tamtu větu. Vy víte kterou, napsal jsem jí, už někde nahoře. Já jsem hodně líný a nechce se mi kouknout nahoru tak to udělejte vy a zjistěte kterou větu to říkají. Tak to máme za sebou a jedeme dál.

Ty moje plyšové hračky jenom tak tam ležely a opakovaly tu větu, a to je vše. Jediný rozdíl byl v tom, že jí říkaly tišeji a tišeji. Celý den jsem si potom dělal svoje věci a zapomněl jsem, že mluví. Když jsem se připravoval do postele, tak jsem si vzpomněl: „Nechtěli mi ti moji plyšáci říct tou větou, že končí svět nebo něco podobně důležitého?“ Tak jsem k nim přišel a chtěl se jich zeptat. Jenomže oni vypadali úplně jako neživé hračky, a to, co šeptali, už bylo úplně nerosozumitelné. Tak jsem je sebral a šel s nimi za mámou a ukázal jsem jí je.

Abych se přiznal, byl jsem docela vystrašený, protože mamka jednala jako by se tohle dělo už od mého narození nebo co. Máma se totiž zvedla, vzala baterie, přišla ke mně a řekla: „Ty baterky vydržely ale dlouho“ Pak jednoho plyšáka po druhým vzala do ruky a vyměnila mu baterie. Plyšáci sborově vykřikli: „Je čas na objekt!“ A potom vykřikovali

ještě jiné přehnaně sladké věci. Pár minut mi bylo mamkou vysvětlováno, že ti plyšáci mluví tehdy, když se jim zmáčknou takové ty knoflíky na zádech, jenže já neměl a stále nemám dost velkou sílu na to, aby můj dotek to čidlo zaznamenalo a spustilo mluvení. Teď už jsem byl sice o něco moudřejší, ale to jejich mluvení nemohu spustit ani teď. Pořád mi ale vrtalo hlavou, proč mluvili i když jsem je nezmáčkl, a nikdo jiný také ne. Takže jsem udělal to co jsem měl udělat už předtím. Vykášlal se na to.

A jestli to čtete, tak víte že jsem moc slabý, protože, jsem nemohl zmáčknout plyšové hračky a taky, že jsem je viděl chodit po pokoji. Tak jsem zaplnil celý pokoj kamerami. Tím jsem si koupil jízdenku do blázince. Přesně za 3 měsíce se vám ozvu, již propuštěný z blázince s další reportáží z mého pokoje, které nikoho nezajímají

Ladislav Sudek

Můj pokoj se mění

Pokoj mám sice malý, ale za to mám mnoho věcí, například stůl, postel, skříň, další stůl na učebnice a sešity. Takže každá věc v pokoji neleží pohodlně. Půlku dne strávím ve škole a zbytek v pokoji. Přes den tam nikdo nechodí, protože rodiče jsou v práci, sestra ve škole a já též. Doma zůstávají pouze sešity, oblečení, stůl, postel a mobil, který si od tohoto týdne nechávám doma. Mobil je vždy v klidu, do té doby, než mu přijde oznámení. Když mi ale někdo napíše, všechny věci v pokoji vstanou. Zkrátka se chová jako budík.

Po zazvonění budíku se pokoj mění. Postel dělá zvuky připomínající vzteklyho psa, a občas jsem si připadal, jako když na mě ten pes opravdu leží. Sešity začnou vzlétat a šumět jako listí, okno se mění v zrcadlo a židle si u toho čistí zuby tužkou. Skříň skáče na posteli, a to už je velký rámus přes celou ulici. Jen žárovka mlčí...

Asi před týdnem, když jsem psal druhou čtvrtletní práci z matematiky, tak můj pracovní sešit z matematiky zůstal doma a domlouval se spolu se sešitem z dějepisu, kdy se mi budou schovávat. Také mi o hodině angličtiny zavibroval mobil, ale to proto, že jsem na něm asi nehrál a nudil se.

Pro někoho jsou tyto věci neobyčejné. Jsou to vnitřní vlastnosti našich věcí a mozku. A k tomu také patří činnost, kterou dělám, když se nudím. Anglicky je to „Overthinking“ a česky je to přespřemýšlení. Například vidím tužku, s tužkou se opisuje, opis se rýmuje se slovem zeměpis, zeměpis má sedm písmen a sedm je moje oblíbené....

Honza Nguyen

Kouzelná šunka

(dokončení příběhu)

Sžírala mě těžká deprese, alkohol upravoval mé kroky a já se brouzдал potmělou uličkou, kdy déšť smáčel mé chudobné oblečení. Párkrát jsem spadl do bahnívé louže, mé doutníky se úplně promočily a staly se bezcenné. Pořád mi hlavou poletoval ten mužiček, který jak se zjevil, tak i zmizel. Ani nevím proč jsem tehdy z té střechy neskočil. Ten chlap byl tak přesvědčivý, že jsem si to asi rozmyslel... Nevzpomínám si ale už na nic z té noci. Fakt, musím už doopravdy přestat chlastat.

Můj dům byl bez známky světla. Všichni už asi spali. Klíč jsem hledal dobrých deset minut. Když jsem ho nahmatal, tak jsem se ho snažil zasunout do klíčové díry dalších 5 minut. Konečně. Známé tiché cvaknutí zámku a já stojím celý promáčený na studené podlaze. Doma. Bylo mi divné, že ani svíčka u Neliiny postele nesvítla. Nikdy neusne dřív, pokud svíčka nesvítí, a pokud zhasne, probudí se. Došel jsem k její posteli, a chtěl zapálit svíčku, ale i v té tmě, a opilý jsem poznal, že její postel je prázdná. „Nelo !?!?!“

Nahmatal jsem vypínač a rozsvítil světlo. Bylo mi jasné, že elektřinu používáme pouze v nutnosti, ale moje nejmladší dcerka nebyla tam, kde být měla, a to je podle mého situace dost závažná. Oslepilo mě světlo, ale jen na vteřinku. Skoro ihned jsem si na něj zvykl. Nikde nikdo, až na tajemný papírek na stole.

„Milý ..... Už to nezvládám, já ani děti, tvůj stav je šílený, a já nemohu nechat děti se dívat na to, jak jsi věčně opilý, a nechat je hladovět. Odcházím, a až to budeš zvládat, tak budu uvažovat, že se k tobě vrátím.“

Anna...

Kolena se mi rozechvěla a já rozplakal jako malé dítě. Sice nevím jak, ale usnul jsem. Probudil jsem se ráno, ale nevím kolik bylo hodin, ani kolik dnů od té chvíle uteklo. Podíval jsem se na hodiny... a vzpomněl jsem si, že jsou nefunkční a že se musí opravit. Hlava mne bolela, jako kdyby mi do ní tloukli hřebíky. Můj zrak byl rozmlžený a hlava se mi motala jako na kolotoči.

Vzpomněl jsem si znovu na toho divného pána na střeše a zvedl jsem se ztěžka na nohy, abych vyšel na čerstvý vzduch. Nutně jsem to potřeboval projít se venku. Jenže kolena se podlomila, a já upadl do loužičky blitků a všeho možného. Podruhé jsem se dokázal dostat ke dveřím, ale to, co na nich viselo, mě k smrti vyděsilo. Vyděsilo? Překvapilo? Ani nevím, ale visela tam hřebíkem přibitá šunka.

Když jsem ze sebe vyvrhnul zbylý obsah svého žaludku dostal jsem hlad. Šunka nebyla větší než moje dlaň, ale na zahnání hladu mohla stačit. Kousnul jsem do toho lahodného plátku vyuzeného masa, ale v ten moment se zem začala otřásat a z nebe sestoupil ten samý muž, který mně přesvědčil, abych neskákal.

„Ano ..... Zavolal jsi mne. Jaké je tvé přání?“

„Ttttohle ... to všechno.... je skutečné.“ ?

„Ano, máš tři přání! Vyslov je, a budou ti splněna.“

Každý asi ví, co jsem si asi přál. Bylo mi jasné, že Anna beze mně bude šťastná, a proto moje první přání znělo, aby si našla lepšího muže nežli jsem byl já.

Chtěl jsem všechny své děti i Annu ochránit, aby byli všichni zdraví, ale vypadá to, že jsem to nedokázal... Proto moje další přání vyznělo, aby byli všichni zdraví, šťastní a spolu, a tam, kde teď jsou, byli v bezpečí.

A protože už potom tady na světě pro mne nic nezbyvalo, mým posledním přáním bylo, aby mě mužiček vzal s sebou. Několikrát se mě zeptal, jestli to myslím vážně, ale když jsem neustoupil a trval na svém, jenom lusknul prsty, šunka rázem zmizela, a bylo mi jasné, že všechna má přání se vyplnila. Nebe se rozzářilo a mnou začal postupovat pocit míru a klidu.

„Teď už jsou všichni v bezpečí... i já“

František Opelt

Sněhové království...

Čím se chci stát

Dozvěděl jsem jednu zajímavou věc, a to, že můj kamarád se chce stát slavným hokejistou. Hodně tomu věřím, protože na hodinách tělocviku docela jede. Na otázku, čím se chci stát já, je pro mě nejtěžší si odpovědět a ohodnotit sám sebe. Už asi od deseti až mého nynějšího věku si neumím představit čím budu.

Někteří mají dokonce i svůj vzor, například je jím asi nejznámější fyzik Albert Einstein. Já sice moc vzorů nemám, ale za to mám dost lidí, kterými bych se chtěl podobat. Teď jsem si uvědomil, že na světě neexistuje nikdo, komu bych se chtěl podobat. Myslím si, že je to z části pro mě dobře. Chci být sám sebou a dělat to, co mám v oblibě.

Fotbal rád hraju, jenže pokud bych chtěl být fotbalistou, tak bych musel přestoupit na sportovní školu, a to vážně nechci.

Vědcem už vůbec ne. Měl bych za to málo peněz, musel bych něco vymyslet, co na světě ještě nikdo nevyvinul, a v tom případě bych musel sedět celý den u stolu. A navíc mě fyzika moc nebaví.

Ale docela bych asi chtěl pracovat ve Společnosti Apple, nejznámější světové značce na mobilní telefony. Samozřejmě vyrábějí taky tablety (iPad) a notebooky (maddock). Chtěl bych být tím, kdo dostane od společnosti nejnovější věc dřív, než bude v prodeji, otestovat ji, používat ji a zhruba po měsíci zhodnotit výrobek. Tím bych se chtěl doopravdy živit a myslím si, že by mi to vydrželo dlouhou dobu.

Honza Nguyen

Svátek zamilovaných. Pro silnou většinu je to svátek, který je jeden z nejdůležitějších. Právě 14. února mohou své lásce dokázat, jak moc ji milují. Každá dušička o tomhle svátku sní a doufá, že zažije nějakou tu romantickou scénku ze svých snů. Z jedné stránky je to pěkný svátek, ale z druhé strany mám pocit, že se vymyká tomu, jak by to mělo být. Vždyť dřív nebylo znakem Valentýna to, že je na každém kroku křiklavá růžová a červená, nikdy tolik obchody nepřipomínaly tento svátek.

Tenhle rok to bylo opravdu moc, bylo to až děsivé. Člověk šel jen po ulici a odevšad na něj něco křičelo, že je sám a za chvíli je Valentýn. Ostatní lidé se přímo hnali do obchodů a květinářství aby své polovičce dali ten největší dárek, jako by snad velikost dárku symbolizovala velikost jejich lásky. O tom je Valentýn? Myslela jsem si, že na Valentýna stačí být s člověkem, kterého milujete, na kom vám záleží. Dostat k tomu nějaký ten malý dárek, ale hlavně být spolu. Možná si dojít na nějakou dobrou večeři nebo shlédnout nějaký pěkný film, ale rozhodně neřvat na všechny jak toho druhého, kterého držíte za ruku, milujete. Mám tenhle svátek ráda, skoro každý ho má rád, ale to neznamená, že by se to mělo přehánět. Mělo by se dávat své lásce jen věci, které jsou od srdce a to nemusí být nutně plyšový medvěd veliký dva metry.

Kateřina Stárková

Láska je všude...

Svatý Valentýn je velice zvláštní svátek. Pro některé je to den oslavy lásky, avšak jsou tu lidé, kterým to vše jen připomíná jejich samotu. Já jsem zatím neměla tu možnost oslavit Valentýna s někým. Neznamená to, že je to špatně. Přece je mi jen 16 let a mám dost času na to, abych jednou mohla slavit s někým svatého Valentýna.

Doposud mé valentýnky byly mé kamarádky či někdo z rodiny. Mohu říct, že bych to za nic nevyměnila. Valentýn je svátek lásky. Kdo však řekl, že láska je jen mezi páry. Láska je všude. A já cítím nejvíce lásky mezi mými přáteli a mou rodinou.

Tak možná místo toho, aby si lidé na tento svátek dávali kýče nebo banality, jak jim je vnucují obchody, mohou poděkovat všem svým milovaným za to, že je udržují šťastnými po celý rok.

Lenka Duongová

Poté, kdy mi paní učitelka zadala úkol, abych napsala o Sv. Valentýnovi, jsem byla trochu zaskočená. Nemám ráda vypravování, a zvláště pak o něčem, k čemu nemám žádnou inspiraci. Nakonec jsem ale přece jen vše dopsala a mé myšlenky nevyzněly ani tak špatně. Pojala jsem to jednoduše a vyjádřila své názory. Chvilí koukám na obrazovku a přemýšlím, co přesně je ten svátek svatého Valentýna a z jakého důvodu vznikl. Zvědavost se zvyšovala, a otázky mi prolétávaly hlavou. „Kdo to byl ten sv. Valentin?“ „Proč se slaví?“

„Jaký je jeho příběh...?“

Legenda praví, že sv. Valentin byl významný křesťanský kněz v době raného středověku. Žil celý svůj v Římě. Pomáhal ostatním a šířil lásku. Měl zázračnou moc léčit lidi tím, že se modlil tak dlouho a upřímně, až ho Bůh vyslyšel. Proč je to tak?

Ríká se, že jednou za Valentinem přišel slabý zkřehlý muž, který se potřeboval najíst a odpočinout si. Valentin mu půjčil šaty a dal mu najíst a napít. Druhého dne byl muž zcela v pořádku a vrátil mu oblečení ozářené slunečními paprsky. Muž řekl: „Zde je oblečení, kterým jsi obdaroval samotného Ježíše a ti za to daruje moc uzdravovat lidi.“

Valentin nebyl jen zázračný léčitel fyzických ran života. Oddával také tajně milenecké páry a radil mužům, aby pečovali o své ženy. Nosil jim své květiny ze zahrady. Pomáhal párům najít místa k pobytu a vždy tu pro ně byl, kdykoli ho potřebovali. Tím si ovšem proti sobě poštvál pohany. Valentin však přesto stále šířil lásku a nadále léčil nemocné.

Jednoho dne je si Valentina zavolal soudce Asterius. Sice nevěřil v jeho zázračné schopnosti, avšak jeho dcera oslepla a soudce zoufale vyhledával jakoukoliv pomoc. Valentin se za jeho dceru pomodlil a dívka se opět vrátil zrak. Asteria, když uviděl, že jeho dcera je zase zdravá, omluvil se a poděkoval Valentínovi. Celá rodina soudce uvěřila v Krista a požádala o křest.

Poté se ta dívka, která se takto vyléčila, zamilovala do Valentína. Ten její lásku opětoval. Staral se o ni a opatroval ji, jako nikoho jiného. Nosil jí každý den květiny a neustále jí připomínal, jak moc ji miluje.

Vše bylo v pořádku do té doby, kdy se zprávy o jejím uzdravení dostaly až k tehdejšímu římskému císaři Claudiovovi. Ten se rozhodl Valentína uvěznit. Ve vězení ho nechal mučit a snažil se ho donutit, aby popřel Krista. Valentin však neustále odmítal a trval na své víře a svých názorech. Císař se tedy Valentína odsoudil k trestu smrti. Den před svou popravou Valentin napsal vzkaz pro svoji dívku, a toto psaníčko jí poslal po holubicích. Ve svém vzkazu jí opět ujistil, jak moc ji miluje a chtěl po ní, aby i po jeho smrti neustále rozdávala lásku a vždy pevně věřila v Ježíše Krista, který s ní bude stále. Stejně jako tu stále bude pro ni on, Valentin.

Dne 14. února byl Valentin popraven, a od té doby se tento den označuje jako Den lásky a náklonnosti. Legenda praví, že láska Valentína a oné dívky zůstává stále mezi námi, a zůstane s námi a mezi námi navěky.

Lenka Duong

Co je to vlastně mládí?

Každý chápe pojem ‚mládí‘ svým způsobem. Podle Wikipedie je to stav vývoje mezi dětstvím a dospělostí. Nejčastěji bývá vymezována věkem přibližně od 12 do 27 let. Myslím, že mládí není jenom určitým obdobím našeho života. Procházíme si mnoha věcí. Od bezvýznamných po důležité. Během tohoto procesu si uvědomujeme mnoho věcí. Dospíváme. A všechny naše činy v mládí vedou k tomu, jací budeme v budoucnosti.

Mládí může představovat čtyři roční období. Avšak neopakují se. Jaro je ten moment, kdy se učíme novým věcem, objevujeme a poznáváme svět kolem nás.

Pak přechází v léto, kdy si užíváme svého mládí, jak nejvíc dokážeme. Nevšímáme si ničeho a děláme jen to, co nás baví. Poté přichází podzim, kdy nás už začalo nudit všechno hraní a učení. Snažíme se najít něčeho nového, zábavnějšího. Jenomže než něčeho takového dosáhneme, přijde zima. To je ten moment, kdy si uvědomujeme naše činnosti. Kdy dokážeme rozpoznat, co je pro nás dobré a co nám škodí.

Mládí ubíhá hodně rychle, rychleji než si uvědomujeme. Tak jako 365 dní. Sice si říkáme, jak je to strašně dlouhá doba a času máme dost. Ale to není pravda. Když zavzpomínáme na naše dětství, máme takový pocit, jako kdyby to bylo teprve před týdnem. Ale během takového týdne jsme vyrostli a stali se rozumnějšími. Tak je to i s mládím.

Mládí je tím nejkrásnějším obdobím našeho života. Prožíváme mnoho pocitů. Od euforie po deprezivní chvíle. Pláč, smích, vztek, láska – všechno se zahrnuje v našem mládí. Během té doby strávíme noci nad knížkami, abychom nepropadli, či na nějaké oslavě, z které se vrátíme až v brzkých ranních hodinách. Někdy se cítíme tak zoufale, že bychom chtěli jen utéct a vyhnout se všemu, bez přemýšlení o následcích. A takové momenty v životě už nenajdeme. V dětství jsme příliš naivní, ale i přesto si neustále jen hrajeme. V dospělosti nemáme ani čas chodit někam ven, protože budeme zaneprázdnění prací.

Každá chvíle mládí je důležitá. Dospělí nám často povídají, ať neztrácíme čas nad bezvýznamnými věcmi. Ale co je podle nich bezvýznamné? Je to celkem paradoxní, jak nám tohle sdělují, když sami vědí, čím si prošli. Staneme se pouze rozumnější bytostí, pokud si projdeme vším, čím považují za zbytečné. Jednou až dospějeme, sami si toho uvědomíme. Ale neměli bychom toho litovat. Protože v životě bychom ničeho neměli litovat. I přes správnou či špatnou volbu, vybrali jsme si to. Navíc, jak můžeme vědět, že ta druhá volba by dopadla lépe?

Mika Le

Proč je známkování ve škole hloupé

Dnes se pobavíme na téma známkování ve škole. Probereme si, proč je na jednu stranu dobré a užitečné, na druhou stranu ovšem také nedokonalé, a jak jsem napsal až hloupé. A vlastně v té podobě naprosto zbytečné...

Mé jméno je Marek Stolarik a vítejte u prvních zpráv od mne v tomto časopisu.

Jelikož jsem žákem základní školy na druhém stupni, tak o známkách něco vím, a tak přejdeme hned k věci. Nejprve si řekněme, proč je známkování dobré. Shrneme si to dohromady: známky jako takové mají určovat a hodnotit jednu jedinou věc. Umíte či neumíte. Známky jsou v tomto pořadí:

- 1 jako že to všechno umíš,
- 2 umíš, ale s drobnými chybami
- 3 umíš jen z poloviny
- 4 umíš jen čtvrtku učiva a
- 5 látku neovládáš.

Jinak už nic, co bych mohl říci dobrého o známkách nevím.

Teď se ale dostáváme ke stinné stránce známkování (konečně). Co je hlavním problémem známek je, že vlastně ani nemusí existovat. Nikdy jsem nepochopil, proč učitelé rovnou do testu, který opravují, nemůžou rovnou napsat, že to a to máš zlepšit, že to a to ti jde nebo nejde. Taky bych tam rovnou psal, jak to příště udělat lepší. Oč by to pak měli ti studenti lehčí. Hned by věděli, co pokazili a na co se příště připravit.

A co mě ale nejvíc štve, je systém, kdy se ze známek udělá průměr, a to je pak ten výsledek na zkoušce nebo na vysvědčení. Kolikrát se mi stalo že kvůli jedné jediné špatné známce, se mi „průměrná“ známka na závěrečném hodnocení zkorigovala směrem dolů, i když jsem jinak látku uměl určitě na známku lepší. A bylo to.

Další věc, která mě nehorázně šve je samotný systém zkoušení. Někdo je vyvolán k tabuli, a ten člověk tu látku vůbec nechápe. Ale v hlavě má naučenou nějakou stupidní básničku o tom, že tohle je to a to. Tak to u té tabule přeříká, no a má za to jedničku, i když třeba pořádně nevěděl, o čem mluví.

Po něm půjde k tabuli někdo, kdo tu látku sice chápe, ale nedokáže to pořádně vysvětlit, nebo spíš se neumí tak dobře vyjádřit. I když ví, o co jde, nedokáže to tak dobře popsát. A ten člověk za to dostane 4.

Proč?

Abych to tedy vážení čtenáři časopisu Prostor shrnul: Podle mě je takovéhle známkování naprosto zbytečné, protože nevystihuje skutečné znalosti. Kdybych měl tu moc, nechal bych tohle známkování zrušit a utvořil bych úplně nový systém.

Jaký systém? Nemám to přesně promyšlené, ale určitě takový, aby známky ze zkoušení neměly tak velký dopad, protože ne vždycky vystihují opravdu, co žák zná.

Jinak děkuji za přečtení a přeji hezký zbytek dne.

Marek Stolarik

Jak (ne) naučit babičku nově komunikovat

Taky to znáte? Myslím ty řeči, že dnešní mladí už spolu neumí komunikovat jinak, než jen přes mobil a sociální sítě. Já to nesnáším, protože si to nemyslím. Bez mobilu bych se stejně jako mí vrstevníci neobešla a nevidím v tom nic špatného, Je třeba o tom tu starší generaci přesvědčit. A naučit! Nebo snad...

„Babi, kolikrát ti mám říkat, že když chceš ukázat tomu druhému člověku něco jiného než tvůj obličej, musíš otočit kameru. Ukaž, dej mi ten telefon.“

„Prosím tě, to snad sama zvládnou ne?“ řekla bábi, když obrátila celý telefon, přesně opačně, než jsem jí právě poučila.

„No babi, očividně to nezvládáš.“

„Já to zmáčkla, jak jsi chtěla, ale ono to nic nedělá!“ divila se upřímně, když současně zmáčkla tlačítko, kterým vypnula mikrofon.

Je naprosto zjevné, že babička dělá všechno, kromě pokroků. O pokoušení mé trpělivosti ani nemluvě.

Po dlouhých, opravdu dlouhých 20 minutách...

Sotva jsem babču naučila základní zásady používání mobilu při telefonování, myslela jsem si, že by to teď všechno už opravdu mohla zvládnout sama, aspoň se mi to tak jevilo. Jenomže když jsem jí zkusila následně zkušebně zavolat, tak mi to sice zvedla, ale ani ne vteřinu poté okamžitě zase zavěsila.

Nebudu lhát, uvažovala jsem o tom, že bych babičce ten mobil vzala a vrátila jí do ruky křížovky, ale nakonec po váhání jsem se rozhodla z hloubi své dobré duše (a také ze strachu před mojí matí, která mi to uložila) pokračovat trpělivě dál v záživném vyučování. Upřímně jsem však byla z toho tak vyčerpaná, že jsem si potřebovala dát menší pauzičku, a taky se samozřejmě podívat na nové zprávy kamarádů. Dost jsem se divila, že po tom, kdy jsem vyučovala babičku takovou dobu, že jsem ještě sama pořád věděla, jak mám používat svůj vlastní telefon.

No, zkrátím to. Nakonec jsme to obě daly...!!

Po téhle první vyčerpávající lekci jsem si s pocitem zdařilé práce řekla, že bych babičce mohla věnovat ještě asi tak deset minut na zopakování, protože to je matkou moudrosti, a ona už telefonování docela zvládá. Tahle má myšlenka mi v hlavě vydržela do doby, dokud mne nevyrušil babiččin zvědavý hlas:

„Copak to tam děláš?“

„Nic, nic babi. Procvičuj si zatím telefonování.“

„Ty z toho posíláš zprávy! Ty... ty... TEXTUJEŠ!“

Ačkoli už babička uměla telefonovat, nebyla jsem si úplně tak jistá, že je zrovna teď připravena na výuku posílání zpráv. Ještě jí totiž stále tu a tam dělalo problém trefit se na tlačítko k zapínání telefonu, natož aby zvládla těch tlačítek mačkat víc.

„No jo, toho si zatím nevíš!“

Babička se nedala. „To mě musíš naučit!“

(*Ach jo! Vždyť já bych chtěla ještě před půlnocí odejít...*). „Jistě babi, co bych pro tebe neudělala? Stačí zítra?“ (*Do čeho ses to zase namočila, Pavlo?*).

No, ale nakonec jsem aspoň základní výklad stihla ještě před jedenáctou v noci.

Následující den...

„Dobré ráno, babi!“

„.....“ *klik, klik, klik, klik, cink...

Jen, co jsem vstoupila do domu, viděla jsem svoji drahou babičku, jak „visí“ na mobilu a soustředěně tůká a absolutně nic kolem sebe nevnímá. Ani mě ne. Teď už s telefonem tolik problémů neměla.

„Babi? Dobré ráno. Jak se máš? Přišla sem za tebou znovu tvoje nejoblíbenější vnučka.“ (*O tomhle mým šesti sestřenicím radši nic říkat nebudeme.*)

„Jéje, ty jsi tady? Posad' se! Nechceš koláč? Tys ale vyrostla, a celkem jsi i ztloustla. Radši si ten koláč nedávej, nechceš třeba jablko?“ *klik, klik, klik, klik, cink

„Vypadám babi úplně stejně jako včera, jen unaveně. Víš proč? Protože jsem tě včera učila, jak se používá telefon. Vzpomínáš?“

„Fakt? Nepovídej? Ty jsi tak vtipná. LOL!“

*klik, klik, klik, klik, cink

Co jsem to jen provedla?! Stvořila jsem monstrum. Stvořila jsem sama sebe!! Jen ve starším vydání a ne v tak straš...

„Cos to řekla?“

„Nic!“ (*Samozřejmě ne v tak skvělém provedení, jsem chtěla říct.*)“

O předlouhé cinkající 2 hodiny později...

„Babi, nechceš se jít třeba najíst?“

„Fakt? Neříkej!“ (*Myslím si, že mě babčulka vůbec neposlouchá.*)

„Málem jsem ti podpálila kuchyň.“

„To je fajn.“ (*Začíná to být naprosto očividné.*)

„Přišlo ti nejnovější bingo.“ (*Vytáhla jsem svoje poslední eso z rukávu. Jestli ale už ani na tohle reagovat nebude, babi bude ztracená.*)

„Jistě, to chápu.“ Klik, klik, klik, klik...

UVĚDOMILA jsem si, že kdybych mluvila do zdi, prožívala bych o dost lepší konverzaci. Chtěla jsem zpátky svoji babču. Tu, která ze mě při odejmutí málem vymáčkne duši, (*a to je o hlavu nižší nežli já*), která uvaří to pro mě nejlepší jídlo a která po mě a svých ostatních vnučatech bleskurychle hodí pantoflí, kdykoliv něco pokazíme nebo vyvedeme. Já chci....

„UŽ, UŽ, UŽ! PÍPÁ TO! OSTATNÍ MI PÍŠOU!“

Právě na mě babička hrozně zařvala, jelikož už konečně dopsala a rozeslala svoji první zprávu. Vytrhla mne tím ze snu. Když jsem se koukla na hodinky, zjistila jsem, že již uplynuly tři a půl hodiny od mého příchodu k babičce a že jsme si vlastně ještě vůbec nic neřekly. A zřejmě jsem byla tak znuděná a unavená z toho předchozího vyučování a taky ze své teď pořád klikající babičky, že jsem usnula. Upřímně nevím, z čeho jsem byla smutnější. Jestli z toho, že za tu dlouhou dobu babička odeslala zatím jednu jedinou zprávu šesti lidem a zatím jí odpověděl jeden jediný člověk, nebo z toho, že si babička vlastně nevšimla, že jsem celou tu hodinu a půl vedle ní spala.

„Jé, a další! Píše mi další člověk!“

„Babi, ne!“ *(S těmito zoufale vykřiknutými slovy jsem jí vyrazila mobil z ruky...)*

„Proč jsi to udělala? Právě jsem jim chtěla odpovědět. Navíc se rozbil a uvědomuješ si, že to byl tvůj telefon, že?“

„Tsssss, ano. To jsem si uvědomila.“ *(Ne, neuvědomila. Navenek jsem se sice usmívala a předstírala, že je vše v pořádku, ale mezitím jsem ve své hlavě vymýšlela epitaf na náhrobek pro svůj právě na kusy rozlétnutý mobil).*

Abych to vyprávění celé shrnula. Řekla jsem si, že by určitě bylo o moc lepší, kdyby babička zůstala neovlivněna sociálními sítěmi a ostatními komunikačními prostředky. Babička není nejmladší a má už spoustu prožitých let za seb...

„Já jsem furt tady!!!“

„No jasně, babi, a doufám, že dlouho budeš!“

Zpátky k mým moudrům. V době, kdy byla babička v mém věku, tyto vymoženosti nebyly, takže nevidím důvod, proč to měnit. Na konverzaci tváří v tvář taky přece není nic špatného, dokonce je to vlastně, jak jsem pochopila, pořád ta nejlepší možnost komunikace. Víím, že moji bábrli budou už asi od teď i díky mému úsilí lákat moderní komunikační technologie, já se ale budu ze všech svých sil snažit, aby se k nim nedostala. A teď, když mě omluvíte, jdu oplakat svůj mobil.

Od té doby už se však naštěstí babča nepokoušela používat telefon. To kvůli tomu, že ji moc mrzelo, že se mi kvůli ní rozbil. Možná mě teď trochu štve fakt, že když zavolám bratránkovi, který u ní bydlí a požádám ho, aby mi dal babi k telefonu, abych si s ní mohla popovídat, tak mi to babča asi tak desetkrát během jednoho hovoru vypne. A to jen proto, že si ho chce zesílit. Ach jo.

Ale jinak se naštěstí tou výukou moje zlatá babča nijak nezměnila. Pořád mi vaří moje oblíbené dobroty, a co se její pantofle týče, mušku má pořád dobrou. Takže...

„Ty můžeš psát i na počítači? Jo? A nechtěla bys....“

„Babi!!! Dole máš nové bingo...“

Pavlna Nguyen

Podle čeho si vybírám své kamarády

Nebudeme si nalhávat, každý z nás si vybírá knížky hlavně podle obalu. Přesně tak to funguje i u lidí. Vybíráme si je podle vzhledu. Příklad: Za přepážkou sedí hezká, pěkně oblečená mladá slečna. Okamžitě k ní zamíříte, mile ji pozdravíte, a hned na to zjistíte, že není vůbec tak sympatická, jak jste si představovali.

Bývala jsem tichá a „izolovaná“ už od začátku svého dětství. Vždycky jsem si radši hrála nebo dělala nějakou práci sama. Dobrovolně. Bylo to pro mne milejší, než se stávat tím, koho si nikdo ke hrám nevybere. Takhle to bylo po celou mateřskou školku a taky základní školu až do páté třídy.

Ohned potom, kdy jsem začala navštěvovat gymnázium v jiném městě, jsem se rozhodla změnit svojí osobnost. Tady nikdo nikoho neznal a byla malá šance, že by někdo na mě vytáhnul mé trapné historky, aby odehnal moje případné nové kamarády. Stala jsem se opravdu sociální. Vylezla jsem ze své ulity. Nebála jsem se posadit vedle úplně neznámého člověka a povídat si s ním, jako kdybychom se znali věky. Doslova. Měla jsem spoustu kamarádů, ale tak také i nepřátel. Vždycky se najdou tací, kteří vás nebudou mít v oblíbě. Halo efekt u mě fungoval stejně jako u jiných. Prostě byli i na téhle škole spolužáci, kteří mě nemuseli, i když jsem jim nic neudělala. Ale to mi nevadilo, jelikož jsem měla kolem sebe mnohem víc těch, kteří mě brali a pokládali mě za svou kamarádku. Můj hlas byl známější než můj obličej. Lidé říkali, že mě rozpoznávali podle zvukného hlasu a zvonivého smíchu už z dálky, ještě dřív, než mě uviděli.

Obdiv mi dělal dobře. Začala jsem se chovat falešně, přetvařovala jsem se i vymýšlela, jen abych se zalíbila a dostala do těch oblíbených různých menších spolků. Taky jsem se vůbec nestýkala s lidmi, kteří mi za to „nestáli.“

Když někdo začíná být na něčem závislý, tak je téměř nemožné, aby si to uvědomil, natož přiznal. To se stalo mně. Byla jsem závislá na tom, abych se zalíbila. Ale kdo by to nedělal. Každý chce být středem pozornosti. Měla jsem všechno, co jsem si kdy přála. Cítila jsem se jak hlavní role ve filmu. Věděla jsem, že jsem podváděla, a to především sama sebe. Myšlenka na to, že bych to vše ztratila během lusknutí dvou prstů, během jediné vteřiny, mi působila bezesné noci. Jenomže lež má krátké nohy a daleko neujde. Nakonec skoro všichni poznali, že jsem se přetvařovala.

Spousta lidí, se kterými jsem dříve nevycházela se mi sama později přiznala, že hlavní důvod, proč se v té době se mnou nekamarádili byl ten, že se jim nelíbil způsob, jak jsem se projevovala. Vymýšlela jsem si, vychloukala se. V ten moment jsem si řekla, že je na čase se vším skoncovat, ať to stojí cokoli. Dalo mi hodně práce, abych se zase stala sama sebou. Ztratila jsem své pracně vytvářené image mezi tou oblíbenou partičkou a také mezi lidmi, který jsem poznala díky jim. Začala jsem zase od nuly. Snaha stát se jedním z oblíbených studentů mě ale naučila opravdu hodně a

Pokračování na další straně

dalo mi to spoustu zkušeností. Možná jako jedna z mála jsem si mohla vyzkoušet, jaké to je být jednu dobu oblíbeným a obdivovaným člověkem, a potom se zase stát tím „jenom“ obyčejným a nezajímavým.

Je zajímavé pozorovat, jaký vliv má na nás naše okolí. Uvědomila jsem si, že je opravdu cennější mít méně přátel, ale takových, kterým můžete věřit, než jich mít hodně, ale vědět, že jsou jenom dočasní. Važme si takových kamarádů, kteří tu pro nás byli a budou v temných časech, když už vám nikdo jiný nezbyl.

Není možné změnit svojí povahu. Neměníme se, dospíváme a postupně nacházíme sami sebe.

Proč si tedy idealizujeme některé lidi, kteří nejsou ve skutečnosti nikým jiným, než jenom stejnými bytostmi jako jsme i my? Jsme všichni „obyčejní“, jen každý s jiným příběhem. Myslíte si, že i naše idoly, kteří vypadají šťastně na obrazovce, jsou taková i mimo obraz? Stěžujeme si na vše možné kolem nás, hádáme se s každým druhým člověkem. Vyplácí se nám to? Jednoznačné NE. Klíčem k úspěchu je umět vycházet nejdříve sami se sebou. Věřte mi, že pokud budete mít rádi sami sebe, tak i s ostatními budete v dobrých vztazích.

Lily Nguyen

Lidé kolem mě

První osoby, se kterými se setkáme, jsou rodiče a popřípadě, jestli nějaké máme, tak sourozenci. Postupem času, jak rosteme, poznáváme víc a více lidí. Ve školce jsme se většinou všichni bavili se všemi, neboť jsme byli stále malí a nic nás nezajímalo, jenom abychom měli kamarády na hraní a nebyli osamělí. Bohužel se to později začíná měnit. Děti se začínají hádat, pomlouvat, jeden nemluví s druhým. Jak máme v tomto světě najít pravého kamaráda či kamarádku?

Kamaráda/ku, který bude vždy po vašem boku a vždy vám pomůže v jakémkoli případě, většinou najdete jenom jednou. Není to vůbec lehké ho najít, musí vás znát velmi dobře, rozumět vám a hlavně si musí zasloužit vaši důvěru. Vždycky, když jsem si myslela, že jsem takového člověka našla, něco se muselo zvrhnout. Jenom za poslední rok se mi to už stalo dvakrát. Zdá se to málo, ale není. Vůbec to není jednoduché si dvakrát projít tou samou věcí, a dokonce v mém případě to po druhé bylo ještě horší.

Byly jsme jedna parta holek. Bavily jsme si spolu normálně, kamarádily se, žádná se nevytahovala na druhou. Trvalo to asi tak tři roky a poté se něco stalo. Nerada o tom přemýšlím nebo i mluvím, neboť je mi pořád smutno, když si vzpomenu, kolik věcí jsme spolu zažily a jaké krásné to bylo.

A teď je všechno pryč. Začalo to tak, že jedna dívka z naší party mě seznámila s klukem. Já jsem nejdříve vůbec nevěděla, co si mám o něm myslet. Povíдалa mi o něm, vychvalovala ho, ale potřebovala jsem ho poznat osobně. Pak jsme se se sice sešli, ale zprvu jsme se spolu nijak zvlášť nebavili. Poté se něco změnilo. Začali jsme se více sbližovat a jednoho dne jsme se všichni rozhodli jít na společenskou akci. Ze začátku to bylo fajn, ale poté se najednou se mnou přestala bavit moje nejlepší kamarádka. Doteď si přesně nepamatuji, co se vlastně stalo a proč to udělala. Do konce večera jsem si pak už povíдалa jenom s tím klukem. Další den mi tahle kamarádka napsala zprávu. Týkala se toho večera a hlavně toho kluka. Odepsala jí a všechno jsem se pokusila vysvětlit. Myslela jsem si, že vše pochopila a že ta malá hádka vznikla jenom z nedorozumění. Pár dní se ještě se mnou moc nebavila, ale potom se mi chvíli zdálo, že už je to zase mezi námi v pohodě. Jenomže čas ubíhal a já pořád cítila, že už přátelství s tou holkou není, jaké bývalo. Něco se změnilo, ale stále jsem pevně doufala, že se budeme dál spolu kamarádit jako dřív.

Opak se stal pravdou. Došlo mi, že mě nahradila někým jiným a o mě už nestojí. Cítila jsem se ostrčená a sama, i když jsem kolem sebe měla jiné kamarády. Tahle holka byla totiž pro mě ta nejbližší osoba. Věděla jsem, že jí mohu věřit, říci jí všechno, co mě trápí. Najednou jsem nikoho takového vedle sebe neměla. Pomalu jsem se s tím musela smířovat.

Od té doby jsem ještě nenašla nikoho, o kom bych si myslela, že bychom mohli být přáteli na celý život. Někdy si i říkám, že už asi nikdy v životě nenajdu.

Vím ale také, že je velmi složité se skamarádit se mnou. Na první pohled vám mohu připadat jako andílek, dokonce velmi stydlivý andílek, ale až mě poznáte více, zjistíte, že jsem spíše d'áblík. Vlastnost, kterou mám a kterou na mě nemá nikdo rád je tvrdohlavost. To ale není mojí chybou. Taková jsem se prostě narodila. Jsem ale fakt strašlivě tvrdohlavá. Kamarádi mi už několikrát říkali, že jsem nejtvrdohlavější člověk, kterého kdy potkali. Kompliment to bohužel není. Lidé to mají se mnou velmi těžké a někomu taky vadí, že jsem až moc upřímná a svou upřímností jim dokážu zkazit celý den. Často se divím, že se kvůli tomu ještě někteří se mnou stále baví. Asi si už na to zvykli.

Jednou mi tahle moje dříve nejlepší kamarádka řekla, že sice neumím vyjadřovat moc své city, ale tím, že se o lidi starám, pomáhám jim, tak tím jim vyjadřuji svoji lásku a náklonnost. Je fakt, že moc často ode mě neuslyšíte, že vás mám ráda. Taková slova mi jsou proti srsti a nejsem taková slova zvyklá slyšet ani ve vztahu k sobě.

Co si vůbec představím pod pojmem „dobrá kamarádka“? Vím, že nikdo není dokonalý a s největší pravděpodobností nenajdu nikoho podle svých představ, ale přeju si moc, aby aspoň se tomu ideálu co nejvíce blížil. Doopravdy nechci, aby byl

ten člověk tvrdohlavý jako já. Myslím si, že moje paličatost stačí. Taky nesmí být moc sarkastický a neměl by jako já, mít takový ten zvláštní humor, kdy dostávám záchvaty smíchu. Samozřejmě by měl mít stejné koníčky, ale nejdůležitější však je, abychom si spolu rozuměli. Bude vždycky vědět, jak se v daný moment cítím, co mě rozveselí a bude vždy po mém boku, když ho budu potřebovat. Když si dáme slib, dodrží ho. Takhle podmínka je ale v poslední době snad nejtěžší.

A pak je tu ještě jedna věc, která vypadá jako hloupost, ale já ji pokládám za velmi důležitou. A tou věcí je, že můj kamarád nebo kamarádka MUSÍ milovat dobré jídlo a společné posezení u stolu. Chtěla bych totiž mít s kým chodit na obědy, samozřejmě pod podmínkou, že bychom měli na to oba peníze. Nikde vám najíst zadarmo nedají, nepočítá se, když si něco uvaříte doma. Co bych za to dala, kdyby se jídlo rozdávalo zadarmo. To bych žila v dokonalém ráji.

V poslední době se už tolik nebojím bavit se s málo známými lidmi. Stále jsem stydlivá, ale už méně, než dříve, mnohem méně. Je to asi díky tomu, že jsem jela o prázdninách na dva tábory a nebyla jsem jenom se svojí rodinou jako tomu bylo dřív. Byl to úžasný pocit poznávat nové lidi, ještě lepší je to, když jsou z jiné kultury. Dozvíte si něco na víc, a to se vždy hodí.

Být obklopená lidmi není vůbec špatné, ale musím umět poznat, kdo z nich je pravý kamarád a ten kdo je falešný, který vás jenom zneužívá. *Liliana Bui*

Můj kamarád se jmenuje Marek

Zdravím. Dnes jsem se vám rozhodl představit svého nejlepšího kamaráda Marka. Rozhodoval jsem se mezi učením se na fyziku, a psaním článku do Prostoru. Bylo to těžké rozhodování... No popravdě nebylo, rozhodl jsem se během půl sekundy. Jo, a měl jsem ještě úkol z matematiky a referát na zeměpis. Mám sice hodně práce, ale jak říkám, Prostor u mně má teď větší přednost. Asi toho budu v budoucnu litovat, ale teď zpět k Markovi.

Marek je jedinečný kluk. Má dobré známky (občas). Hraje na trumpetu, má smysl pro humor, a je dost přátelský. Někdy až moc. Nevím, jak by měl vypadat normální kluk v této době, ale podle mně je Marek, lepší než většina dětí v současnosti. Asi to zásadní, čím se liší od ostatních lidí je to, že se mu dá důvěřovat a je svůj. Většina lidí přeskochí k lepší příležitosti, i když dali slib, zato Marek, když něco slíbí, tak to dodrží. A taky

se nikdy nechytal trendů, aby nějak vystoupal na popularitě. Jestli se mu něco líbí, tak ho to, že to třeba teď není in, nezajímá. Většina dětí, když zjistí, že by mohla klesnout na popularitě, kvůli tomu, že něco mají rádi, se toho kvůli tomu navždy vzdají. Za to Marek nezajímá, jestli díky tomu bude na vrcholu popularity třídy nebo na dně. Je prostě svůj.

Marek je občas mrzout, ale jinak je většinou pohodář. Dá se s ním povídat, chodit ven nebo s ním hrát hry. Jeho jediný problém je, že až moc důvěřuje každému. Řekněme, že tu byla situace, kdy Marek kamarádi pozvali na zmrzlinu a cestou potkali jiného kamaráda. A i když s Markem byli domluvení, že mu koupí lahodnou čokoládovou vychlazenou zmrzlinu, na kterou byl Marek opravdu velmi, velmi natěšený, tak dali přednost jinému a Marek ze skupiny vykopli. A ještě si z něj dělali srandu. Jak říkám, Marek důvěřuje každému.

Marek má občas své dny, kdy vstane levou nohou, a to je pak opravdové peklo s ním navázat smysluplnou konverzaci. Ale i když nastanou takové dny naruby, tak se mu dá důvěřovat. Ale víte, co Marek vrátí do normálních kolejí ??? Ano správně. Lahodná čokoládová zmrzlina, občas sušenka, brambůrky, bonbóny.. A takto bych mohl pokračovat dost dlouho. Ale triumfuje tím, že je s ním vždy sranda. Marek je jediný, kdo chápe můj velice černý smysl pro humor. Jediná věc, která Marek kazí, je jeho zvráceně nechutná retardovaná třída. Kvůli 7.B má Marek dost problémů, protože je většinou terčem posměchů. Občas se i stane to, že na něj nějaké věci shodí. Občas je to i kvůli tomu že, no řekněme, že je trochu při těle, tak jako já. Tímto nemíním Marek urazit.

Když už jsem se dostal k jeho tělesné schránce, tak abyste byli v obraze, váží 69 kilo. Ale abyste si nemysleli, že tu mluvím o velkém kusu špeku, ve kterém bije srdce, které každou chvíli může dostat zástavu. Sice občasná Markova loudavá chůze vypadá, jako by už nemohl, ale Marek má problém s levou nohou. Není to tím, že nemá energii na chůzi. Markovi totiž po chvíli začne levá noha títkat do strany. Není to kvůli tomu, že by byl tlustý. Je to vrozená vada. Dalo by se to přirovnat k šilhání očí, ale má to na noze. Těžko se to popisuje, ale oči mu nešilhají, to jen pro pořádek. Oči má zdravé jako řípa. No, řípa není hnědá, jako jsou jeho oči, takže řípa není dobré přirovnání.

Marek většinou nosí tepláky aby ho netlačilo břicho protože jak říkám, je trochu vzrostlejší. Ale pupek mu vzhled nekazí. První věc, která mě na něm udivila, nebyl jeho obrys těla, ale jeho „Havraní hnízdo“ ? „Ovce na hlavě“ ? No prostě něco jako mini afro. Ale když toto zaslechne svými vzrostlými ušisky, tak se na vás podívá podezíravým pohledem, odejde do temnot a ten den by jste měli spát s jedním okem otevřeným. Na to, že je mu jen 13, tak uzvedne i mně, a to vážím 60 kilo. No dobře, tak 62. Marek se mnou totiž chodí do tělocvičny, a proto je pořád silnější, a silnější, jednou mně i možná porazí v páce.

Tím jsem vám asi popsals vše co, jsem chtěl, ale teď mě musíte omluvit, čeká mně ten úkol z matematiky zatím pěkný den. *František Opelt*

Ruská krev

Pokračování

-3-

Konečně. Z okénka jsem pozorovala slibnou Ameriku. Byla nádherná a my jsme skrz mraky klesali k zemi. Viděla jsem velké letiště v L. A. Bylo to tu. Můj sen a můj nový život byl nadosah. Na zem jsme dosedli parádně a s lehkostí.

„Vítej ve Spojených státech.“ vítal mě Mike přes ohromný potlesk, který se nesl celým letadlem za to, jak krásně kapitán přistál.

Neskutečně jsem se těšila. Celá jsem se chvěla. Letadlo po dlouhé době zastavilo. Sbalila jsem si věci a propletala jsem se mezi lidmi v letadle. Byla jsem tak nedočkavá. Těšila jsem se na Ameriku. Před východem stála letuška s kapitánem a vedle nich Vladimír. Na tváři se mi okamžitě rozlil úsměv, když jsem ho viděla. Všiml si mě hned.

„Mé číslo jsi v krabičce našla?“ zeptal se, když jsem zastavila u něj. Trochu mě zaskočil. Žádného papírku jsem si nevšimla. Nechtěla jsem, aby to poznal, tak jsem nahodila úsměv a přikývla.

„Děkuju ti za všechno,“ podívala jsem se do jeho krásných očí. Rozloučili jsme se a já mu věnovala pusku na tvář. Odběhla jsem od něj a zmizela v davu lidí. Věděla jsem, že Vladimíra vidím naposledy. Mrzelo mě to.

„Počkej!“ volal na mě Mike, když jsem šla po chodbě do haly, kam nám měli přivést kufry. „Ještě jsme spolu neskočili.“ doběhl mě udýchaně a chytl mě za ruku, abych zastavila.

„A kdo řekl, že jsme spolu vůbec něco začali?“ podívala jsem se na něj pobaveně a vytrhla mu svou ruku.

„Ale no tak,“ rozesmál se a já nechápala, co mu na tom přijde vtípné. Já svá slova myslela naprosto vážně. Byl to stejný cestující jako já. Potkali jsme se a zase se rozcházíme.

„Alespoň tě ještě doprovodím k zavazadlům.“ usmál se s nadějí v očích. Přikývla jsem a pokračovala s ním do haly. Zastavili jsme u dlouhých pásů, po kterých jezdily kufry a cestovní tašky. Přes velká dlouhá okna jsem si všimla sluníčka nad městem. Paprsky se opíraly do obrovských prosklených budov. Bude tady velké horko. Našla jsem svá zavazadla. Celý můj život se právě nacházel ve dvou velkých kufrech a jedné kabelce.

Mike mě doprovodil až před východ z letiště, kde jsem se zastavila. Můj první krok v novém životě. O tomhle momentu jsem snila už od malinka. Zhluboka jsem se nadechla a pravou nohou vykročila ven na ulici. Byla jsem unešená vším kolem sebe. Rozhlížela jsem se kolem sebe a snažila se zapamatovat každičkou věc okolo sebe.

„Tak tady se asi naše cesty rozcházejí. Byl to vážně úžasný let. Dlouho už jsem si takový let neužil a jsem rád, že jsem poznal tak ztřeštěnou holku, jako si ty. Přeju ti

hodně štěstí v Americe. Pomůžu ti alespoň chytit taxík. Tady je to trochu složitý,“ mrkl na mě Mike.

„Asi jo. Moc díky. Nebyl si až tak špatný spolusedící,“ mrkla jsem na něj s úsměvem nazpátek a objala ho. Má reakce ho doslova zaskočila.

„Ale taxi si chytím sama.“ poplácala jsem ho po tváři. Došla jsem na okraj chodníku a pozorovala jsem auta projíždějící kolem mě. Mike se na mě nevěřícně díval a čekal na to, až si ho zavolám o pomoc.

Nechala jsem kufry za sebou. Rozepnula jsem si fialovozelenou bomber bundu, pod kterou jsem měla jen bílé tílko. Rozpustila jsem si svázané vlasy. Cítila jsem, jak mě Mike pozoruje s otevřenou pusou. Prohrábla jsem si vlasy a zvedla ruku se zdviženým palcem. Přesně, jako na povel, u mých nohou zastavilo žluté auto se zaskřípáním brzd. Vítězně jsem se na Mika usmála.

Z auta vystoupil starší oplácáný a prošedivělý chlap. Moc jsem to neřešila, měl mě odvést jen z bodu A do bodu B.

„Tak sbohem.“ usmála jsem se na Mika. Zamával mi a mizel po ulici kamsi pryč. Nemizel pouze po ulici, ale mizel i z mého života.

Chlap naložil mé zavazadla do kufru auta a já nasedla. Sedačky měl potažené černou kůží a zvláště to tu smrdělo po kouři. Nastartoval a podíval se na mě ve zpětném zrcátku. Nadiktovala jsem mu adresu hotelu, kde jsem měla žít do té doby, než jsem bych si sehnala něco svého. Rozjel se ulicí. Dívala jsem se z okénka a pozorovala ulice lemované palmami. Vypadalo to tu vážně pohádkově, a tak pohodově. Hned jsem věděla, že tady nebude nic problém. Slunce zapadalo nad mořem a tisíce paprsků se odráželo na hladině.

Nedalo mi a zvedla jsem si kabelku do klína. Vyhrabala jsem krabičku s pralinkami. Musela jsem se podívat po tom papírku. Otevřela jsem ji a ucítila tu nádhernou vůni, která mi ho hned připomněla. Opravdu tam ten papírek byl a já si ho jen nevšimla. Přeložený papírek ležel na pralince v rohu. Vzala jsem ho do ruky a rozevřela ho. Bylo na něm jen jeho číslo se jménem. Hrál mě zvláštní pocit u srdce. Přiložila jsem si papírek k srdci, zavřela oči a představovala si Vladimíra, jak ho sám píše.

Všechno jsem sklídila zpátky do kabelky. Zastavil mi před velkým hotelem a pomohl mi vyndat kufry z auta. Poděkovala jsem mu a za-

platila. Přehodila jsem si kabelku přes rameno, do každé ruky jsem chytla jedno madlo kufru a vydala jsem se k hotelové recepci.

„Dobrý večer. Měla bych tu mít rezervaci na jméno Natasha Tarasov,“ usmála jsem se na paní v tmavě zeleném kostýmku, který s její zrzavou hlavou tvořil zvláštní, ale pěknou kombinaci.

„Dobrý večer. Samozřejmě, jen chvilku vydržte.“ začala hledat něco na počítači. Musela jsem vydat doklady, podepsat a vyplnit několik papírů. Slečna zamávala na někoho za mnou. Otočila jsem se a za mnou kráčet vysoký hnědovlasý kluk, který mohl být maximálně o dva roky starší než já. Všimla jsem si, jak mě sjel pohledem a skousl si ret. Byl to nechutný. Připadalo mi, že si mě svlékal pohledem.

„Pomožte tady, prosím, slečně s věci do pokoje číslo 11,“ nařídila mu a ukázala na mé kufry. Vypadalo to, že jí ani neposlouchal a rovnou vzal má zavazadla. Následovala jsem ho k výtahu, který tlačítkem přivolal. Nastoupila jsem s ním do velkého kovového prostoru. On zmáčkl další tlačítko do příslušného patra.

Stál kousek ode mě a stále si mě přeměřoval pohledem. Ignorovala jsem to, dokud se ke mně nepřilepil. Přisunul mě ke zdi a než jsem se nadála, políbil mě. Vytřeštila jsem oči a hned ho od sebe odstrčila. Vrazila jsem mu takovou facku, že se chytl za tvář, která nabrala hned paletu červených barev.

„Jsi normální?!“ vyjekla jsem na něj a rozrušeně si prohrábla vlasy. Nad dveřmi blikala čísla, v jakém jsme patře. Na sloupečku tlačítek jsem zmáčkla tlačítko s číslem patra, které bylo nejbližší.

„Ale no tak kotě,“ hodil na mě nejspíš obličej, který používal na balení holek, ale mě z něj bylo spíš na zvracení.

„Ještě jednou na mě něco zkusíš, tak to neschytá jen tvoje tvář,“ vyhrožovala jsem mu. Výtah sebou cukl a otevřel dveře. Nadávala jsme rusky a snažila se uklidnit, ale byla jsem rozpálená do běla.

„Idiot,“ řekla jsem si rusky a snažila se najít správný pokoj. Musela jsem po schodech. Táhla jsem schod po schodu těžké kufry. Začala jsem přemýšlet, jestli to začalo vůbec dobře, ale jediná myšlenka na domov mě hnala kupředu. Vynesla jsem zapocená své kufry až před svůj pokoj, který jsem konečně našla.

Odemkla jsem a vpadla dovnitř. Byl to nádherný pokoj laděný do zelených barev, jako měla kostýmek slečna na recepci. Hodila jsem kabelku na postel a sama na ni po zádech spadla. Zadívala jsem se na chvilku na bílý strop.

Hned jsem se zvedla a radostně začala skákat po pokoji. „Ó můj bože! Já jsem fakt v Americe!“ křičela jsem radostí a vrtěla se. Musela jsem trochu krotit, protože v tom hotelu jsem nebyla sama. Rozhodla jsem se ze všeho nejdřív začít sprchou. Vybalila jsem si, zavolala mamce, že jsem v pořádku, a když jsem zalehla do postele, přemýšlela jsem, jaké to asi bude zítra.

Na tváři mě lechtaly sluneční paprsky, které zářily do mého pokoje skrz okna. Musela jsem si zvyknout na tak silné paprsky už po ránu. Tady to bude jiné než v Rusku.

Normálně bych z postele nevstala, ale to ráno jsem byla plně energie. Vyskočila jsem s velkým úsměvem z postele. Zaběhla jsem rovnou do koupelny, kde jsem si učesala své platinové vlasy. Vyčistila jsem si zuby a udělala ze sebe člověka. Vyběhla jsem z koupelny a klekla si ke skříni, ze které jsem začala hrabat nějaké oblečení.

Rychle jsem se oblékla do lesklé modré krátké sukně. Metalické barvy byly dost v módě. Jako vršek jsem si vybrala bílé tričko, které jsem si do sukně zastrčila. Vlasy jsem si nakonec svázala do culíku. Vzala jsem si malou kabelku, do které se mi vešel mobil a peněženka. Obula jsem se do kecek, zamkla jsem a mířila si přivolat výtah. Výtah zacinkal a s tím zvukem se otevřely dveře. Mé oči se hned střetly s klukem ze včerejška.

„Dobré ráno.“ pozdravil mě, jak měl jistě nacvičené.

„Polib si blbečku.“ poslala jsme ho rusky do háje, ale stále se na něj usmívala. Nabral domněni, že jsem mu taky popřála dobré ráno. Pozvedla jsem obočí a stoupla si, co nejdál od něj. Společně jsme sjeli dolů, kde jsem urychleně vystoupila. Pozdravila jsem jinou slečnu na recepci a vydala se ven.

Venku mě ovanul čerstvý vzduch velkoměsta. Tolik se mi tu zatím líbilo. Hltala jsem každým kousek okolí. Procházela jsem ulicemi, nakukovala do každé výlohy a vstřebávala dokonalou atmosféru. Zalezla jsem do nějakého podniku, kde servírka jezdila na kolečkových bruslích mezi stoly. Přišlo mi to tak vtipné a byl to zajímavý nápad. Sedla jsem do boxu k oknu, abych viděla na ulici.

„Dobré ráno, co si dáš?“ přijela ke mně s úsměvem černovlasá holka, které bylo okolo dvaceti. Trochu jsem zazmatkovala. Sáhla jsem po papírovém menu z dvou listů a snažila se v něm něco najít. Já ani nevěděla, co si dát.

„Co je typická americká snídaně?“ podívala jsem se na ní zoufale. Ona se jen usmála.

„Ty nejsi odsad?“ vyznělo to spíš jako oznamovací věta.

„Ne. Z Ruska.“ zakroutila jsem hlavou a potvrdila tak její domněnku.

„Tak to si musíš dát lívance s javorovým sirupem.“ rozhodla a zapsala je na lísteček. Radostně jsem jí přikývla. „Kafe?“ ukázala mi konvici plnou tmavé tekutiny. Přikývla jsem a ona přede mě položila malý bílý porcelánový hrneček a nalila do něj kávu. Hned potom odjela na kolečkách za bar k oknu do kuchyně, kde něco zavolala na kuchaře.

Čekala jsem a přitom se dívala z okna ven. V L. A. to žilo ve velkém. Všude někdo byl. Lidi chodili sem a tam. Připíjela jsem k tomu kávu. Najednou se po místnosti rozlehl hluk. Z ulice přiběhla partička kluků, nejspíš fotbalisti podle míče, který jeden držel v ruce. Smáli se mezi sebou a něco houkli na tu milou servírku. Najednou se jeden zastavil pohledem u mě. Zvedl si sluneční černé brýle z očí a sjel mě hladově pohledem. Hned jsem se na něj zamračila a obrátila svůj zrak zpátky z okna. Na nějaké kluky jsem nebyla zvědavá. Napila jsem se kávy a dělala, že jsem si jich nevšimla.

„Nazdar kotě! Máš tu místo?“ nakvartýroval se do mého boxu ten nemachrovaný kluk, co měl už teď brýle zvednuté ve vlasech.

„Ne.“ odpověděla jsem chladně a sjela ho pohledem.

„Nevidím tady nikoho, komu bych zasedl místo. Co děláš potom?“ olízl si rty a rozhlédl se pro jistotu po lokále. Já se začala obracet na Boha. Ten mě už nemohl mít rád, když mi do cesty posílal nechutná paka s oplzlými kecý.

„Udělal bys mi radost, kdybys hned vypadl. Nemám zájem.“ poslední větu jsem pomalu artikulovala, aby mě zřetelně slyšel. Tenhle typ frajírků mi pil krev. Připadalo mi, že tady v Americe není možné narazit na normálního milého kluka, který nemyslí hned na to, jak dostat holku do postele. Chtěla jsem někoho, který by si mě vážil pro to, jaká jsem a ne pro to, jak vypadám.

„To se mi líbí. Odažitá a hravá. Mám rád výzvy.“ naklonil se přes stůl a flirtovně zavrčel, ale smůla. Na mě tohle neplatilo.

„Tak tady je vaše první americká snídaně,“ přijela ke mně černovlasá dívka a na stůl přede mě položila talíř se spoustou lívanců, na kterých se třpytil zlatý javorový sirup.

„Takže tvá první americká snídaně. Přijdeš mi jako cizinka a cizinky mám rád. V posteli jsou mnohem lepší. Odkad' si?“ zeptal se oplzle. Hodila jsem oči v sloup.

„Neotravuj a vypadni. Na mě bys v posteli neměl.“ V klidu jsem si usrkla ze šálku. Od stolu vedle, kde seděl zbytek jeho party, se ozval pobavený smích a hukot. Zvedl se našťavaně od stolu a z očí mu šlehal blesky.

„Navíc nechci chytit kapavku!“ zavolala jsem směrem k němu a pak už se plně věnovala své první snídani v Americe. Zakrojila jsem první lívanec a vložila jsem si ho do úst. Bylo to tak skvělé. Jemné těsto se sladkým sirupem se mi rozplývalo na jazyku.

„Tak jaká byla?“ zeptala se servírka, když mi odnášela talíř, kde zbyly dva lívance z šesti. Víc jsem do sebe nedokázala dostat.

„Lepší věc jsem nejedla.“ usmála jsem se na ni a otřela jsem si pusou do ubrousku. Dopila jsem poslední kapky kávy. Partička fotbalistů mi seděli pořád za zády, ale já je absolutně neposlouchala.

„Kolik to všechno dělá?“ zeptala jsem se, když přijela znovu ke mně, aby mi odnesla prázdný šálek.

„Už nic. Zaplatil to za tebe ten milý kluk od vedlejšího stolu.“ podívala jsem se směrem, kam pohodila hlavou. Byl to ten kluk, jak mě tady otravoval.

„Milý? To sotva. Na to zapomeň, já si to zaplatím

sama. Jemu ty peníze klidně vrať. Takže kolik to dělá?“ podívala jsem se na ni vážně. Nehodlám být něco dlužná tomu praseti. Byla ze mě trochu překvapená, ale když viděla, jak čekám s otevřenou peněženkou, nadiktovala mi částku. Vytáhla jsem pár dolarů, sbalila jsem si věci a zvedla se z boxu. Prošla jsem kolem té partičky fotbalistů bez jediného pohledu. Přesto jsem zaslechla, jak hodnotí můj zadek. Bylo mi z nich fakt na nic. Nehodlala jsem si ale jimi zkazit skvělý první den v Americe, který měl být pro mě zároveň tím nejdůležitějším.

Po krátké procházce městem jsem běžela zpátky do hotelu, kde jsem si vytáhla notebook. Začala jsem hledat nějakou levnou garsonku na pronájem, kam bych složila svá křídla. Nejdřív jsem to chtěla zaplatit kreditkou, kam mi rodiče poslali peníze, abych tady ty začátky nějak přežila. Chtěla jsem se postavit na vlastní nohy, ale do začátku jsem něco potřebovala. Školu už jsem měla zařízenou a já potřebovala najít nějaký levný byt poblíž. Koukala jsem do obrazovky dlouho a stále nemohla najít to, co jsem hledala. Zoufale jsem si prohrábla vlasy. Rozhodla jsem se, že se projdu. Čerstvý vzduch mi vždycky udělal dobře a osvěžil mi mysl. Otevřela jsem oči a koukala se na poličku, kde ležela bílá krabička s pralinkami. Zvedla jsem se z postele a došla k ní. Vyndala jsem z ní papírek. Telefon ležel v mé kabelce. Něco mi říkalo, zavolej mu, ale druhá část mi řekla, nech to ještě být.

Papírek jsem si uklidila zpátky a vydala se znovu ven. Na pláži jsem ještě nebyla, takže mé kroky mířily tam. Vzala jsem si sluneční brýle a plavky do plátěné tašky. Tenhle den jsem toho chtěla vidět tolik a zažít toho mnohem víc. Měla jsem štěstí, že z mého hotelu to bylo kamkoliv blízko.

-5-

Kráčela jsem pomalu ulicí k pláži. Byla tu spousta lidí a mě hned do nosu udeřila vůně moře. Procházela jsem se po kraji a nechala vlny, aby mi šplouchaly na nohy. Boty jsem si držela v ruce a užívala si sluníčko, které dávalo mému tělu barvu. Kolem mě se hrál volejbal, pinpong, tatínci stavěli s dětmi velké hrady z písku, nádherní kluci s vypracovaným tělem jezdili na vlnách na surfu, někdo pobíhal po pláži a bavil se s ostatními. Z barů na pláži se linula jedna písnička přes druhou a několik lidí i u nich tančilo.

Rozbalila jsem si ručník dál od břehu, sedla si na něj a na oči si dala sluneční brýle. Z tašky mi začal bzučet telefon. Natáhla jsem

se pro něj a zvedla hovor. Volala mi máma a já hned litovala, že jsem to zvedla. Ujistila jsem jí, že jsem v pořádku a mám se dobře. Prosila mě, ať se vrátím domů. Na to jsem se chladně rozloučila a vytípla hovor. Telefon jsem vrátila do tašky. Svlékla jsem se do plavek a běžela do moře, kde jsem plánovala všechny myšlenky na domov zahnat. Los Angeles měl být můj domov. Všechno tady bude podle mě a tak jak si to já naplánuji, tak to bude. „Zvládnou to. Zařídím si tu báječný život.“ s těmi to slovy jsem vylezla po nějaké době z vody, když jsem si všimla, že se mi na konečkách prstů krabátí kůže. Uvolněně jsem si lehla na ručník a nechala silné sluneční paprsky, aby mě usušily. Cítila jsem se v pohodě. Nechtěla jsem řešit svou minulost. Hodila jsem všechno za hlavu a soustředila se jen na budoucnost.

Na slunci jsem byla rychle suchá, takže jsem se oblékla, sbalila si věci a přes rameno si přehodila tašku. Cestou z pláže jsem si koupila zmrzlinu. Všechno tady chutnalo perfektně. Všechno tady bylo skvělé, až na lidi. Nechápala jsem to. Byla jsem tu sotva jeden den a kohokoliv jsem potkala, tak byl na přes dršku. Doufala jsem, že se to časem změní.

Procházela jsem opět ulicemi a prohlížela si výlohy. Líbilo se mi tolik kousků. Neudržela jsem se a pár obchodů navštívila. Koupila jsem si nové sukně, pár sáček, triček a halenek, ale hlavně džíny, které byly v módě. V kapsách jsem měla málo peněz, takže jsem musela většinu zaplatit platební kartou. Nechtěla jsem s ní platit, ale sama jsem peníze ještě neměla a nijak si nevydělávala. Řekla jsem si, že si zaplatím kartou byt a potom už jí nikdy nepoužiji.

Z nákupů mi docela vyhládl. Slunce bylo nad městem a já procházela znovu kolem toho samého bistra, kde jsem ráno snídala. Vzpomněla jsem si koho jsem tam ráno potkala, ale byla nulová šance, že bych je tam potkala znovu. Dvakrát za jeden den by bylo jediné naschvál. L. A. bylo tak velké, že už nebyla možnost se s nimi střetnout znovu.

Obklopená taškami jsem vstoupila dovnitř. Box, ve kterém jsem ráno seděla, byl opět prázdný. Moc lidí tam nebylo až na nějakou partu kluků v zadu. Věci jsem si položila na sedačku a pak si sama sedla. Nevnímala jsem, že v lokále bylo najednou větší ticho a jediné, co bylo slyšet, bylo tření koleček na bruslích servírky po podlaze. Do ruky jsem si vzala menu a podívala jsem se, co bych si asi tak mohla dát.

„Nečekal jsem, že se tady objevíš, kotě,“ ozval se mi ten oplzlý hlas u ucha. Cukla jsem sebou a vytréštila na něj oči.

„Co tady děláš?“ dívala jsem se na něj a doufala, že se mi jen zdá, že je to jen hloupá noční můra. Nemohlo to být ani možné jakou smůlu jsem měla.

„Co asi. Jsem tady na jídle,“ zasmál se nad mou poznámkou. Sedl si opět bez dovolení naproti mně a pozoroval mě jako šelma, která má hlad. Pozoroval má prsa slib, zato Marek, když něco slíbí, tak to

„Kam to koukáš?“ zamračila jsem se na něj. Bylo mi to dost nepříjemné, jak na mě pořád zíral. Věděla jsem, kam kouká, ale myslela jsem, že když se ho zeptám, tak odtrhne zrak, ale on koukal dál.

„Jsi hezká...“ už při těchto slovech mé obočí vystřelilo až do oblak „... a jsi z Ruska.“

„Nepovídej. Neříkají ti doma Blesku?“ začínala jsme být zase pořádně nabroušená. Mezitím ke mně přišla ta samá servírka z rána se širokým úsměvem. Byla mi hodně sympatická.

„Jdeš si na svůj první americký oběd?“ utrouсила a já pobaveně přikývla. Ta černovláska byla vážně milá, a i když jsem ji neznala, byla mi sympatická.

„Tak nějak. Dám si pomerančový džus a k tomu... já nevím. Nemáte náhodou zase něco speciálního?“ zeptala jsem se jí s důvěrou, že ona vybere určitě něco dobrého.

„Dobře uděláme ti speciální americký sendvič.“ mrkla na mě a zapsala si to na lístek.

„Díky!“ zavolala jsme na ni a přemístila svůj otrávený pohled na pako, které mi tady kazilo vzduch.

„Ty si ještě tady?“ rozhodila jsem ruce. Chtěla jsem, aby už odešel a nechal mě být, ale asi jsem toho chtěla moc.

„Jak zní tvé jméno, krásko?“ naklonil se ke stolu a přešel mou otázku. Začala jsem už vrčet.

„To tě nemusí zajímat.“ odsekla jsem a vyhlížela milou servírku, která mě mohla zachránit od toho vypatlace. Nechtěla jsem se s ním bavit. Nechtěla jsem s ním ztrácet čas.

„Ale no tak, kotě. To musíš pořád škrábat? Vždyť mě neznáš a nevíš, co dokážu,“ rty se mu zkřivily do úsměvu a přimhouřil na mě oči. On si vážně myslel, že mu podlehnu.

„Myslíš? Vždyť se v tobě dá číst jako v otevřené knize. Už teď o tobě vím víc, než jsem vůbec kdy chtěla vědět. Holky máš jen na jedno a něco jako je vztah ti nic neříká. Ty znáš jen postel a nějaký city tě nezajímají. Abych ti nekrávdila, tak typuju, že si možná měl nějaký vztah, ale ten trval maximálně měsíc, a to možná přeháním. Hádám, že ty a ta partička za mými zády, ke které patříš a která na mě pořád čumí, tak hrajete fotbal. Ty nejsi kapitán ani omylem, na to bys neměl, takže budeš možná těsně pod ním. Strefila jsem se, že?“ vybalila jsem to na něj všechno a celou dobu sledovala jeho kamenný a zkoumavající výraz. Měla jsem ho plné zuby.

„Jsi fakt dobrá, ale můj nejdelší vztah trval měsíc a půl přesněji a jsem ve fotbale hned první pod kapitánem.“ upřesnil a já se vyprskla smíchy. Servírka mi donesla džus a já jí s úsměvem poděkovala.

„A jsem Beth.“ prozradila mi své jméno a já jí na oplátku řekla to své. Na chvíli odjela a vrátila se s talířem, na kterém byly dva zapečené sendviče. Začaly se mi zbíhat sliny...

Pokračování v dalším Prostoru

Strom

Byla překrásná
Svým vlastním způsobem stála vztyčeně
Nosila svou krásu jako korunu
Její oči vypovídaly tisíce příběhů
Příběhy vypravující o bouřích, které ji několikrát skoro
zlomily

Ona však nikdy sama sobě nedovolila upadnout
Přestože se ji snažily stovky bouřek strhnout
Ona tam stála stále
Ve své plné kráse
S hlavou zvednutou
Stála tam pyšně se svojí korunkou
Lidé vždy věděli, že tam stála
Tam, kde své pochybnosti kryla
Tam, kde v plné své kráse
Zůstávala tam stále

Ti, kteří ji neviděli
Byli svým vlastním světem zaslepeni
Ti, kteří ji ublížili
Byli zlomeni sami uvnitř
Ti, kteří ji opatrovali
Byli nazpět obdarováni láskou
A pokud ji někdo opravdu miloval
Tak na ni nikdy nezapomněl
A ti, kteří jí ublížili
Ji později potřebovali

Bez ohledu na to, co se stalo
Ona nikdy nezapomněla, kým je
Nikdy nenechala svou korunku spadnout
Chránila ty, kteří ji potřebovali

Mnohdy zanechávala po sobě barevné stopy štěstí a tepla
Jindy ji však lidé poznali jako chladnou a bolestivou
Ve všech ohledech to však pořád byla ona
Se svou korunou stála tam stále
Ve své plné kráse

Dny ubíhaly dál a dál
Byly dny, kdy ji slunce ozářilo
Přičemž se jí
korunka zlatavě rozsvítila
Avšak byly dny, kdy kvůli mrazu stáhla se do sebe

Kruté bouře přicházely
Bez srdce a bez duše
Kapky deště zlehka smývaly její slzy
Chladné konečky prstů větru se ji snažily sebrat
korunku
Marně se slepě snažila nahmatat své vlasy, jež si
sama urvala

Své tělo ponechala vlnám větru
Nechala se povznést až k měsíci
Svou korunku pevně přitiskla k hrudi
Přičemž se propadávala pomalu do hlubokého
oceánu

Její chabé tělo bezmocně leží samotné
Bez srdce a bez duše
Už tam nestojí nadále
Ale vždy zůstane ve své kráse..

Lenka Duongová, 15.02.2019

Myšlenky

Ten pocit nikdy neodejde, ne?
Vleze ti to do hlavy jako malé monstrum
Přicházející s různými plamínky, avšak stále
dokáže vytvořit obrovský požár
Snažíš se utopit v oceánu
Doufáš, že překřičíš ten pocit
Ale ono to nikdy neodejde
Nezáleží na tom, jak moc se snažíš
Jak řecký oheň vždy vzplane znovu
A oheň navždy v tobě zůstává, přestože se
propadáš do hloubky

Ptáš-li se mě, zda to přejde
Zda utopíš své myšlenky
Zda ten pláminek tě povznesse nad nekonečným
oceánem
Zda tě někdo zachrání od toho pocitu
Zda ti někdo otevře náruč
Ptáš-li se mě
Neptej se
Protože já jsem ty
Protože já se topím
A ty se dusíš v ohni
A ani jedna z nás nepřezijí
Ale ani neumře. *Lenka Duongová, 7.2. 2019*